

παροξυσμός

#11

άνοιξη 2009

ταγκίνιο

Όταν ο καπνός της μάχης διαλύεται,
πολλά πράγματα εμφανίζονται αλληλαγμένα.
Μία εποχή έχει περάσει.
Ας μην μας ρωτάτε τώρα,
τι αξία είχαν τα όπλα μας:
έχουν κάτσει στο λαιμό
του συστήματος των κυρίαρχων ψεμάτων.
Το αθώο του ύφους δεν θα επιστρέψει πια.

Το αθώο του ύφους δεν θα επιστρέψει πια.

“ Η ανία γεννάει την βία, η ασχήμια των κτιρίων παροτρύνει τον βανδαλισμό, οι σύγχρονες κατασκευές που τις τσιμεντώνει η περιφρόνηση των αρχιτεκτόνων, εμφανίζουν ρωγμές, καταρρέουν, φλέγονται... Και στη συνέχεια, το αντανakλαστικό της καταστροφής εγγράφεται στη λογική του θανάτου μιας εμπορευματικής κοινωνίας, της οποίας η ανάγκη για κέρδος εξαντλεί τη ζωντάνια των όντων και των πραγμάτων, την φθείρει, την μολύνει, τη σκοτώνει.

Αντί προλόγου...

Ραούλ Βάνεγκεμ, Προειδοποίηση προς τους μαθητές γυμνασίου και λυκείου

Καμία ιδεολογία, καμία πολιτική γραμμή δεν μπόρεσε να ορίσει, προσδιορίσει και κατευθύνει αυτό που έγινε το Δεκέμβρη. Ο Δεκέμβρης τελείωσε όπως και ο Γενάρης αλλά από τους σπόρους που φυτεύτηκαν εκείνη την περίοδο κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τις είδους φυτά και άνθη θα ξεπροβάλουν. Με μοναδική σιγουριά ότι θα είναι άγρια και πολύχρωμα.

Οι μαθητές εξεγέρθηκαν. Οι περισσότεροι μαθητές έχουν βιώματα που τους οδήγησαν εκεί... Το πλουσιόπαιδο που του παρέχουν τα πάντα και πνιγμένο στις ενοχές καλείται καθημερινά να εκπληρώσει το κοινωνικό συμβόλαιο ενός ρόλου που οι γονείς του έχουν ορίσει. Ο μετανάστης που έχει ποτίσει μίσος από το αποκλεισμό και την περιφρόνηση, που ακούει συνέχεια για διαπολιτισμική εκπαίδευση και το μόνο που βλέπει είναι μια δια-ρατσιστική εκπαίδευση. Ο μαθητής που βλέπει τους γονείς του να τσακίζονται στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς «για το καλό του».

Ο μαθητής με τις μαθησιακές δυσκολίες που μια ζωή τον αποκαλούν «χαζό», «σκασιάρχη», «τεμπέλαρο», «προβληματικό» κάνοντας έτσι την απογοήτευση τρόπο ζωής. Οι μαθητές που νοιώθουν πως μειονεκτούν επειδή το σώμα τους δεν αντεπεξέρχεται στα πρότυπα της κυρίαρχης εικόνας. Οι μαθητές που ο

κόσμος της ανεργίας ή της εργασίας ροκανίζει ήδη το κορμί και την ψυχή τους. Οι μαθητές που βλέπουν με τρόμο το μέλλον σαν μια μαύρη τρυπά που πέρα από το ορίζοντα των γεγονότων δεν υπάρχει τίποτα.

Οι φοβικοί μαθητές που πιστεύουν ότι ο Μπαμπούλας κάποιες νύχτες κρύβεται ακόμη πίσω από το κομοδίνο τους και αργά ή γρήγορα θα τους αρπάξει. Οι μαθητές που τους λένε ότι είναι αγόρια ή κορίτσια αλλά αυτά δεν έχουν επιλέξει ακόμα το φύλο τους.

Ένας άνθρωπος στην ηλικία των 16 ετών θέλει να ζήσει και βιώσει εμπειρίες. Το σώμα του από βιολογική άποψη θέλει να βρίσκεται σε κίνηση να απολαύσει τους χυμούς της ζωής, να έρθει σε επαφή με τη φύση. Αντί για αυτό τον καθηλώνουν 10 ώρες σε θρανία και έδρανα, τις υπόλοιπες ώρες στο γραφείο και το κρεβάτι, με μόνη διέξοδο την περιφορά στα όρια των διασκεδαστηρίων. Η σχολική σφαίρα (σχολείο, φροντιστήριο, διάβασμα...) μαθαίνει στο μαθητή να επιβιώνει, κάνοντας τον να ξεχνά πως ζει. «Η ζωή μας είναι χάλια, θέλουμε να τελειώσει το σχολείο να περάσουμε φοιτητές». Άλλη μια

ψευδαισθήση για να τα βγάλουν πέρα! Όπως και ο φυλακισμένος που κοιτάζει έξω από το παραθύρι του περιμένοντας κάτι καλύτερο. Όταν όμως με το κλειδί της ονειροπόλησης ανοίξει την πόρτα, θα διαπιστώσει πως η φοιτητική ζωή δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια περίοδος αναμονής με ένα περιτύλιγμα «ξεγνοιασιάς» και αφασίας.

Οι μαθητές ήταν στο πρώτο μέτωπο του κύματος της κοινωνικής έκρηξης του Δεκέμβρη.

Στα μονοπάτια που χάραχτηκαν για πρώτη φορά οι αρνήσεις των μαθητών που ζυμώθηκαν από χρόνια καταπίεσης, εγκλεισμού και κατήφειας, συνάντησαν το μίσος και την οργή που καλλιεργούνται από

την κοροϊδία και τον εξευτελισμό των αδειών παραμονής και των αιτήσεων ασύλου, των ληγμένων δανείων και των ατελείωτων δόσεων, το αδιέξοδο της απόλυσης, το εξευτελισμό των επιδομάτων, την καταστολή της επιθυμίας, τις νευρώσεις και το άγχος, τις κτηνώδεις σχέσεις, την ασφυξία της καθημερινότητας...

Η ομαλότητα του σχολείου, της εργασίας και του «ελεύθερου χρόνου», της οικογένειας και της κατανάλωσης, σκοτώνει όλες τις επιθυμίες της ελευθερίας. Και οι επιθυμίες αυτές έχουν μαυρίσει και είναι αλλοιωμένες γιατί είναι επιθυμίες φυλακισμένες και υπονομευμένες από μια κανονικότητα παγωμένη σαν το πιο παγωμένο άγριο θηρίο. Είναι αλλοιωμένες γιατί η διάθεση για ζωή, πριν ισοπεδωθεί κάτω από το βάρος των ρόλων και των υποχρεώσεων, μεταμορφώνεται στο αντίθετο της, γίνεται σκιά για να επανεμφανιστεί με τη φιγούρα του πιο άθλιου σκλάβου.

Ξέραμε και από πριν πως χωρίς τη βίαη ρήξη με τη συνήθεια καμιά αλλαγή δεν είναι δυνατή.

Όμως, όσο κοινότυπο και αν ακούγεται, από την ταχύρρυθμη πρακτική της ελευθερίας του Δεκέμβρη μάθαμε πολλά.

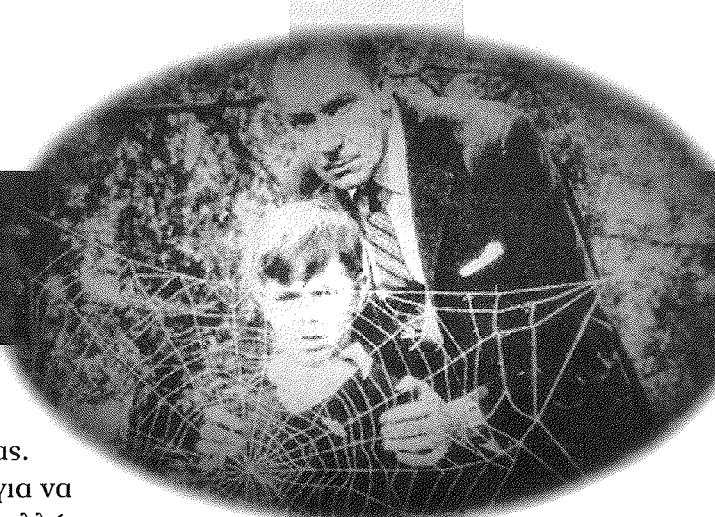
Οφείλουμε να διαπιστώσουμε το εξής: Οι συγκρούσεις για τον Αλέξη ήταν σφοδρές και συνεχόμενες. Ο Αλέξης ήταν ένα αγόρι που δεν είχε παραβατική συμπεριφορά. Μάλιστα όπως συχνά έχει ειπωθεί

«15 χρονών παιδί, τί κακό μπορεί να έκανε;». Η ηλικία του Αλέξη του εξασφάλισε την μη-απόκλιση. Το επίμαχο σημείο ήταν και είναι η απόκλιση. Κάθε φορά αυτό ψάχνουν οι δικηγόροι. Αν η βιασθείσα αποδειχθεί ότι ήταν «ελευθέρων ηθών», καλώς εβιάσθη. Ομοίως αν ο δολοφονηθέντας αποδειχθεί αποκλίνων, καλώς εφονεύθει.

Τι θα συνέβαινε όμως αν οι νέοι θεωρούσαν τον δολοφονημένο ως άτομο με αποκλίνουσα συμπεριφορά; Μήπως τότε οι αντιδράσεις θα ήταν περιορισμένες και θα ακολουθούσαν την νομιμόφρον οδό της πολιτικής τυπολατρίας; Αν φυσικά υπήρχε αντίδραση. Πάντως μέχρι τώρα όταν δολοφονούνται μετανάστες, ρόμα ή σαφώς αποκλίνοντες οι αντιδράσεις είναι ελάχιστες έως ανύπαρκτες. Ας ελπίσουμε πως η αντίδραση των μαθητών δεν ήταν αποτέλεσμα μιας επιλεκτικής αντιμετώπισης των εκάστοτε δολοφονημένων, αλλά ότι ο δολοφονημένος πρόκειται περί εφήβου και ότι οι μαθητές ως εφηβοί επίσης εξεγείρονται.

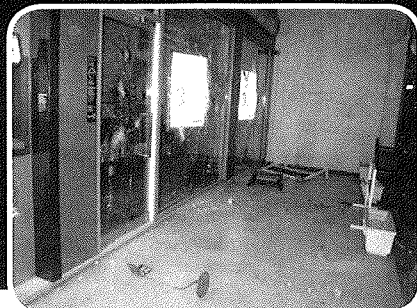
Για επικοινωνία με τον Παροξυσμό και τον Ιό Αραξίας: plousana@yahoo.gr

<http://paroksisimos.blogspot.com>

*** ο παροξυσμός είναι ένα έντυπο δρόμου που κυκλοφορεί στο αγρίνιο, αποτελώντας κομμάτι μιας συνολικότερης στάσης και δραστηριότητας.

Μοιράζεται χέρι με χέρι και χωρίς αντίτιμο, για να αποφευχθεί η διαμεσολάβηση τους χρήματος αλλά και η γενικότερη αναπαραγωγή των εμπορευματικών σχέσεων.

Σάββατο, 6 Δεκεμβρίου, γύρω στις 9 το βράδυ, Εξάρχεια. Ο Αλέξης δολοφονείται από τη σφαίρα του μπάτσου κορκονέα. Το γεγονός γίνεται γνωστό σε όλη τη χώρα, σε χρόνο μηδέν. Στο Αγγίνιο, όπως και σε όλη την επαρχία, μόλις μαθεύτηκε η δολοφονία του Αλέξη, οι κινητοποιήσεις νεολαίων και όχι μόνο, ήταν άμεσες. Στο Αγγίνιο γύρω στα 30 άτομα συγκεντρώνονται στην πλατεία Δημάδη στο κέντρο της πόλης και εφοδιασμένοι με πέτρες και ξύλα επιτίθενται στην τράπεζα πειραιώς όπου καταστρέφεται ολοκληρωτικά. Η πορεία, επιστρέφοντας στη πλατεία Δημάδη, κατευθύνεται προς την αγροτική στην πλατεία Φλέμινγκ η οποία έχει την ίδια κατάληξη: σπασμένα τζάμια, κατεστραμμένα ΑΤΜ και κάμερες. Η πορεία καταλήγει στην πλατεία Δημάδη, όπου μετά τις επιθέσεις περιμένει την απάντηση των μπάτσων που δεν έρχεται ποτέ... Εν τω μεταξύ μέσα από συνελεύσεις αποφασίζονται οι επόμενες κινήσεις-επιθέσεις σε κρατικούς στόχους. Επόμενος στόχος η τράπεζα alpha bank στο σιντριβάνι και η αγροτική τράπεζα που βρίσκεται απέναντι.

Κυριακή, 7 Δεκέμβρη απόγευμα. Συγκέντρωση από τη Συνέλευση Αναρχικών- Αντιεξουσιαστών-στριών. Στη συγκέντρωση παραβρέθηκαν 40 άτομα όπου μοιράστηκαν και διαβάστηκαν κείμενα.

Δευτέρα 8 Δεκέμβρη πρωί μαθητές καλούν σε συγκέντρωση-πορεία. Γύρω στα 1000 άτομα κατεβαίνουν στους δρόμους της πόλης διαδηλώνοντας ενάντια στους δολοφόνους του Αλέξη. Ένα μεγάλο κομμάτι της πορείας κατευθύνεται προς το αστυνομικό τμήμα του Αγγινίου που εδώ και λίγα χρόνια βρίσκεται έξω από

την πόλη. Η πορεία πλησιάζει, αλλά δε φτάνει στο Α.Τ. Ο λόγος ήταν το μπλοκ των αριστερών που ανάγκασε τους μαθητές να μην προβούν σε σύγκρουση με τους μπατσους. Το κύριο και κατάπτωτο επιχείρημα των αριστερών ήταν «να μην γίνουμε βίαιοι, να μην γίνουμε σαν και αυτούς». Την ίδια μέρα το απόγευμα καλείται συγκέντρωση - πορεία στην πλατεία Δημάδη από αριστερούς. Η πορεία ξεκινάει στις 8 το βράδυ και αριθμεί κάπου στα 500 άτομα. Στο μπλοκ των αντιεξουσιαστών-στριών βρίσκονται περίπου 150 άτομα, με πολύ παλμό και πολλά αντιμπατσικά συνθήματα να ακούγονται και να γράφονται σε όλη την πόλη. Η πορεία περνάει μέσα από όλο το κέντρο και καθώς περνάει την πλατεία Χατζοπούλου για την επιστροφή και το τέλος της, ένα μεγάλο κομμάτι -γύρω στα 150 άτομα- αποκόβεται και κατεβαίνει την οδό Δαγκλή και στη συνέχεια στρίβει στην οδό Αναστασιάδη όπου βρίσκονται κρατικοί στόχοι. Ένας κάμεραμαν του τοπικού σταθμού αχελώος τ.ν δέχεται επίθεση από μερίδα ατόμων την ώρα που πήγε να τραβήξει πλάνα της πορείας. Η τράπεζα κύπρου δέχεται την πρώτη επίθεση όπου καταστρέφεται ολοκληρωτικά όπως και απέναντι η γενική τράπεζα. Την ίδια τύχη είχε και η eurobank, η οποία βρίσκεται στη γωνία των οδών Βότση και Αναστασιάδη. Στο δρόμο της καταστροφής βρίσκονται ακόμα το ταμιευτήριο κ η είσοδος της τράπεζας της Ελλάδος. Την ίδια κατάληξη έχει και η εμπορική όπου βρίσκεται απέναντι. Η πορεία φτάνει στην κεντρική πλατεία της πόλης -την πλατεία δημοκρατίας- όπου γίνονται έργα ανάπλασης. Έτσι το πλήθος εφοδιάζεται και προχωράει δυναμικά για τον επόμενο στόχο που είναι η τράπεζα pro bank που καταστρέφεται ολοσχερώς. Την ίδια στιγμή ομάδα ατόμων ανεβαίνει στον όροφο πάνω από την τράπεζα όπου βρίσκονται τα

γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ, σπάνε την πόρτα, κατεβάζουν τη σημαία από το μπαλκόνι και γίνονται υλικές ζημιές, ενώ σχεδόν ταυτόχρονα η εθνική τράπεζα που βρίσκεται στην οδό Σούλου καταστρέφεται μέσα-έξω. Η πορεία σταματάει μπροστά στον ο.ι.ε. όπου γίνονται υλικές ζημιές και επιστρέφει στην κεντρική πλατεία σπάζοντας την euro bank, που βρίσκεται στο πάνω μέρος της πλατείας. Η πορεία τελειώνει φτάνοντας στην πλατεία Δημάδη, όπου ο κόσμος βάζει φωτιές στους γύρω κάδους αλλά και μέσα στην πλατεία. Όσο περνάει η ώρα ο κόσμος αυξάνεται και αποφασίζει να γίνουν και άλλα χτυπήματα. Έτσι κάπου στα 200 άτομα με πέτρες και ξύλα βγαίνει στο δρόμο μπροστά από το ταχυδρομείο και διασχίζοντας την οδό Κύπρου, φτάνει στην τράπεζα πειραιώς, κλείνεται ο δρόμος και καταστρέφεται ολοκληρωτικά για δεύτερη φορά σε 3 μέρες. Η πορεία επιστρέφει φωνάζοντας συνθήματα στην πλατεία Δημάδη όπου ο στόχος είναι το ταχυδρομείο και ένα παράρτημα της αγροτικής -η οποία είναι και αυτή απέναντι από την πλατεία- σπάζονται όλα τα τζάμια και οι κάμερες και γράφονται συνθήματα. Η πορεία συγκεντρώνεται στην πλατεία Δημάδη και άμεσα αποφασίζει τις επόμενες κινήσεις. Λίγη ώρα αργότερα ξεκινάει για την πλατεία σιντριβανιού όπου εκεί υπάρχουν κάποιες τράπεζες, αλλά και άλλοι στόχοι που βρίσκονται στο δρόμο. Η πορεία διασχίζει την οδό Αντωνοπούλου -που βρίσκεται απέναντι από την πλατεία Δημάδη-, μετά περνάει απέναντι στην Γρίβα και βγαίνει στην οδό Παναγοπούλου, όπου οδηγεί στην πλατεία σιντριβανιού και οι επιθέσεις αρχίζουν από την alpha bank, η οποία σπάζεται για δεύτερη φορά και αυτή μέσα σε τρεις μέρες όπως και η αγροτική, που βρίσκεται απέναντι. Επίσης καταστροφές γίνονται στην millennium που βρίσκεται στον πεζόδρομο της οδού

Χ. Τρικούπη. Την ίδια τύχη έχει και το δημαρχείο. Η πορεία αποφασίζει να επιστρέψει στην πλατεία Δημάδη μέσω ενός παράδρομου που περνάει μπροστά από την εφορία, όπου δέχεται την επίθεση της πορείας. Ο κόσμος συγκεντρώνεται ξανά στην πλατεία όπου βάζει φωτιές τους γύρω κάδους στους δρόμους αλλά και πάνω στην πλατεία. Ακόμα και το χριστουγεννιάτικο δέντρο παραδίδεται στις φλόγες, ενώ ο κόσμος εξακολουθεί να παραμένει στην πλατεία μέχρι αργά. Η αστυνομία δεν έκανε ποτέ την εμφάνιση της.

Τετάρτη 10 Δεκεμβρίου, το πρωί μαθητές έχουν καλέσει συγκέντρωση πορεία στην πλατεία Δημάδη, καθώς επίσης και αναρχικές-οί. Η πορεία αρχίζει με γύρω στα 1000 άτομα, διασχίζει το κέντρο της πόλης φωνάζοντας αντιμπατοικά συνθήματα, γράφονται συνθήματα, πετάγονται τρυκάρια. Φτάνοντας στο τέλος της μεγάλο κομμάτι γύρω στα 600 με 700 άτομα αποφασίζει να συνεχίσει και αυτή τη φορά να φτάσει μέχρι το Α.Τ. (γυρνώντας την πλάτη στις παρακλήσεις των αριστερών για μη βίαιη αντίδραση). Η πορεία μετά από λίγη ώρα φτάνει 50 μέτρα από το Α.Τ. Αγρινίου. Οι μπάτσοι στα παράθυρα φωτογράφιζαν την πορεία από μακριά αλλά και όταν αυτή πλησίαζε, μέχρι την στιγμή που γύρω στα 50 άτομα κάνουν επίθεση στο Α.Τ. Για δέκα λεπτά περίπου ένας πετροπόλεμος καταστρέφει όλα τα τζάμια του κτηρίου και το πλήθος όλο και πλησιάζει μέχρι την ώρα που κάνουν την εμφάνισή τους δυο διμοιρίες και αρχίζουν την ρίψη δακρυγόνων και χημικών και η πορεία οπισθοχωρεί. Μένουν λίγα άτομα μπροστά συνεχίζοντας τον πετροπόλεμο, όχι για πολύ όμως μιας και τα δακρυγόνα έπεφτε το ένα μετά το άλλο. Η πορεία συγκεντρώνεται σε παραπάνω δρόμο δεχόμενη βοήθεια από συντρόφους με Μααλοχ, αφού οι περισσότεροι ήταν μαθητές και δεν είχαν ξαναβρεθεί σε παρόμοια κατάσταση. Αποφασίζετε να γίνει επίθεση από άλλο δρόμο προς το Α.Τ. Ο κόσμος μετά την ρίψη δακρυγόνων

έχει μειωθεί (κάπου στα 300 άτομα) παρόλο αυτά είναι αποφασισμένοι να επιτεθεί ξανά και έτσι περνάει την εθνική οδό και κατευθύνεται μέσα από ένα παράδρομο προς το αστυνομικό τμήμα. Οι μπάτσοι βλέποντας τις κινήσεις κλείνουν το δρόμο και αμέσως, αφού δέχονται επίθεση από πέτρες και ξύλα, απαντούν με δακρυγόνα. Ο κόσμος μένει πάνω στην εθνική οδό σταματώντας την κυκλοφορία και πειτώντας ότι βρίσκει γύρω τους προς τους μπάτσους οι οποίοι δεν σταματούν την ρίψη δακρυγόνων, υποχρεώνοντας την πορεία να οπισθοχωρήσει αρκετά και να την οδηγήσει πίσω από την εθνική οδό, προς το κέντρο της πόλης, εκεί όπου για λίγα λεπτά πέφτουν βροχή πέτρες από τη μία και δακρυγόνα από την άλλη, αλλά είναι και η στιγμή που οι μπάτσοι προκαλούν ζημιές σε σταθμευμένα αυτοκίνητα ρίχνοντας την ευθύνη στους διαδηλωτές. Η ώρα περνάει και οι μπάτσοι μένουν στο ίδιο σημείο. Από την άλλη πλευρά ο κόσμος έχει λιγοστείσει αρκετά (γύρω 100 με 150 άτομα) και κάπου εκεί αποφασίζει να γυρίσει πορεία στο κέντρο της πόλης και έτσι επιστρέφει στην πλατεία Δημάδη, όπου σιγά-σιγά αρχίζει να διαλύεται, ενώ οι ασφαλίτες βολτάρουν γύρω-γύρω.

Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου,

Οι κινητοποιήσεις των μαθητών συνεχίζονται και έτσι μετά από δύο μέρες πραγματοποιείται πορεία με προορισμό χτύπημα ξανά στο Α.Τ. Αυτή τη φορά οι μαθητές είναι πιο οργανωμένοι με μάσκες και βόμβες μολότοφ. Γύρω στα 500 άτομα φτάνουν στο Α.Τ. όπου εκεί τους περιμένουν δυο διμοιρίες, γίνεται επίθεση με πέτρες και μολότοφ, ενώ οι μπάτσοι απαντούν με χρήση δακρυγόνων και χημικών. Καθημερινά υπάρχουν πρωτοβουλίες από διάφορο κόσμο με επιθέσεις σε τράπεζες, φωτιές σε κάδους ακόμα στο δέντρο και τη φάτνη.

Τετάρτη 31 Δεκεμβρίου,

Πραγματοποιείται συγκέντρωση με μικροφωνική απέναντι από το δημαρχείο στην πλατεία Παναγοπούλου (πλατεία σιντριβανιού). Στη συνέχεια καταλαμβάνεται το δημαρχείο μέχρι την πέμπτη βράδυ. Μέσα από την κατάληψη δημαρχείου δημιουργείται η Ανοιχτή συνέλευση κατάληψης δημαρχείου αποφασίζοντας τις κινήσεις και το μέλλον της κατάληψης. Οι συνελεύσεις γίνονται μέσα στο κτήριο του δημαρχείου στην αίθουσα συνεδριάσεων και είναι ανοιχτή σε όλη την κοινωνία του Αγρινίου. Όλη τη μέρα υπάρχει μικροφωνική έξω από το κατειλημμένο κτήριο και μοιράζονται κείμενα. Στην αλλαγή του χρόνου ομάδα ατόμων επιτίθεται στην alpha bank (δέχεται επίθεση για τρίτη φορά μέσα σε λίγες μέρες), στην millennium, στην εθνική και την pro bank (καταστρέφονται για δεύτερη φορά μέσα στις μέρες του Δεκεμβρη) που βρίσκονται στον πεζόδρομο της Χ. Τρικούπη. Την επόμενη μέρα το μεσημέρι στην συνέλευση της κατάληψης, αποφασίζετε προβολή για το βράδυ και το τέλος της μετά από αυτή.

Παρασκευή 23 Ιανουαρίου,

Η Ανοιχτή συνέλευση κοινωνικής παρέμβασης Αγρινίου πραγματοποιεί συγκέντρωση στα δικαστήρια στα πλαίσια πανελλαδικά συντονισμένων δράσεων (που έγινε μία μέρα νωρίτερα για πρακτικούς και μόνο λόγους) και το βράδυ εκδήλωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της εξέγερσης, την Κ. Κούνεβα για την δολοφονική επίθεση που δέχτηκε με βιτριόλι και τους αντιστεκόμενους Παλαιστίνιους και αντικαθεστωτικούς Ισραηλινούς, στην πανεπιστημιακή σχολή Αγρινίου με συζήτηση και συναυλία. Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν γύρω στα 150 άτομα. την συζήτηση τέθηκαν ζητήματα και έγιναν τοποθετήσεις για την εργασία, τους μετανάστες, το ρατσισμό και άλλα. Από την συναυλία συγκεντρώθηκε χρηματικό ποσό (200 ευρώ) για την ενίσχυση της Κ. Κούνεβα.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Το Σάββατο 6 Δεκεμβρίου δολοφονείται εν ψυχρό στην Αθήνα ο 15χρονος μαθητής Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος χτυπημένος με μια σφαίρα στο στήθος από το όπλο του ειδικού φρουρού Κορκονέα.

Αντίθετα με τις δηλώσεις των συνενόχων στη δολοφονία πολιτικών και δημοσιογράφων δεν πρόκειται για «μεμονωμένο» περιστατικό. Η δολοφονική βία απέναντι σε εκείνους που αγωνίζονται, η διεύρυνση της αστυνομικής δικαιοδοσίας σε όλο και μεγαλύτερο φάσμα των δραστηριοτήτων της κοινωνικής ζωής, οι καθημερινές δολοφονίες μεταναστών

αστυνομικής και δικαστικής συνδρομής, νέα προηγμένα συστήματα ελέγχου είναι το οπλοστάσιο του κράτους και του κεφαλαίου, στοχεύοντας στην τρομοκρατία και τον παραδειγματισμό όλων, εκβιάζοντας στην υποταγή και τη συναίνεση.

Η δημοκρατία δείχνει τα δόντια της: Με πλασικές σφαίρες, χημικό πόλεμο (4 τόνοι δακρυγόνων πετάχτηκαν στις τελευταίες διαδηλώσεις), τους κουκουλοφόρους ασφαλίτες και «αγανακτισμένους» πολίτες που συλλαμβάνουν και ξυλοκοπούν διαδηλωτές (ακόμα και 13χρονους μαθητές και μαθήτριες), με «τυχαίες» εκπυρσοκροτήσεις όπλων και «zarντινιέρες».

Ταυτόχρονα ρίχνει πέπλο σιωπής, συγκάλυψης και αιμωροσίας απέναντι στους εγκληματίες των σωμάτων ασφαλείας. Ο Κουμής, η Κανελλοπούλου, ο Καλτέζας, ο Τερμπονέρας, ο Σέρβος μαθητής Μπουλάτοβιτς και πόσοι μετανάστες και άλλοι δεν βρήκαν και δεν πρόκειται να βρουν ποτέ δικαίωση. Στο πλευρό της χέρι τα ΜΜΕ και οι δημοσιογράφοι-ρουφιάνοι που φροντίζουν να ωρύονται για το «πλιάτσικο»

ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΝΕΙ ΠΩΣ ΔΕΝ ΚΑΤΑΝΑΒΕ
ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΙ ΗΜΗ ΘΕΣΗ

στα ναρκοπέδια του Έβρου και το βυθό του Αιγαίου, οι αντιτρομοκρατικοί και αντιμεταναστευτικοί νόμοι, τα προτειαμένα όπλα των μπάτσων στις πλατείες και τις διαδηλώσεις, οι «αυτοκτονίες» κρατουμένων στις φυλακές και τα αστυνομικά τμήματα και η καταστολή και ποινικοποίηση των κοινωνικών και εργατικών αγώνων είναι το πρόσωπο του σημερινού κατασταλτικού πολιτικού πλαισίου, το οποίο είναι αναπόσπαστο μέρος του διεθνούς πλαισίου που συνδιαμόρφωσαν από κοινού όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις με τους συμμάχους-επικυρίαρχους. Ειδικά αστυνομικά σώματα, κάμερες παρακολούθησης, ειδικό νόμοι και ειδικό καθεστώς συλλήψεων και δικών, έκτακτα στρατοδικεία, διάχυτη τηλεφωνική παρακολούθηση, συμφωνίες

στο οποίο ξεσπούν οι αποκλεισμένοι αυτής της κοινωνίας (μετανάστες, τσιγγάνοι, εξαθλιωμένοι κλπ) ενώ το βουλώνουν μπροστά στο καθημερινό τεράστιο σε μέγεθος, έκταση και πρακτική ΠΛΙΑΤΣΙΚΟ των πολιτικών, κομματικών «κουμπάρων» της εξουσίας, παπάδων και τραπεζιτών.

Απ' την πρώτη στιγμή που έγινε γνωστή η δολοφονία σε όλη τη χώρα ξεσπούν αυθόρμητες πορείες, συγκρούσεις και επιθέσεις σε κρατικούς - καπιταλιστικούς στόχους. Ένας χείμαρρος οργής και αγανάκτησης βγαίνει στην επιφάνεια. Ένα ετερόκλητο πλήθος αποκλεισμένων, απογοητευμένων, καταπιεσμένων και ανέλπιδων ξεχύνεται στους δρόμους. Μια κοινωνία που βλέπει καθημερινά να της στερούν το μέλλον, να της απαξιώνουν τα όνειρα, να της υποθηκεύουν

τις προσδοκίες, να την αποκλείουν από κάθε δυνατότητα να αποφασίζει για τον εαυτό της στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στη δουλειά, να την καταστέλλουν σε κάθε απόπειρα διαμαρτυρίας και διεκδίκησης.

Όντας κομμάτια αυτής της κοινωνίας βρισκόμαστε στο δρόμο. Δεν είμαστε «καθοδηγητές» της αγανάκτησης, ούτε «ειδικοί» της βίας και της εξέγερσης. Βρισκόμαστε στο δρόμο γιατί έχουμε την συνείδηση ότι ο καθένας από μας θα μπορούσε να είναι στη θέση του Αλέξανδρου. Η παρουσία μας στους κοινωνικούς και εργατικούς αγώνες, στην πάλη των μεταναστών για αξιοπρέπεια, στους αγώνες των αποκλεισμένων και των φυλακισμένων για ελευθερία, μας δείχνουν ότι η στάση του κράτους, της εξουσίας και των θεσμών ήταν πάντα με το χέρι στην σκανδάλη. Μας δείχνουν ότι οι πραγματικοί ένοχοι και ειδικοί της βίας είναι το κράτος και οι ένοστολοι δολοφόνοι του. Τι άλλο θα μπορούσαν να σημαίνουν οι απρόκλητοι πυροβολισμοί των ζητάδων στην Αθήνα μετά την κηδεία του Αλέξανδρου, τα δακρυγόνα ενάντια σε θαμώνες καφετέριας και κατά μικρών μαθητών στο Αγρίνιο καθώς επίσης και η συνδρομή των μαχαιοβγαλιών φασιστών της χρυσής αυγής στις δυνάμεις των ΜΑΤ στην επίθεσή τους ενάντια σε διαδηλωτές στην Πάτρα, τη Λάρισα, το Αγρίνιο και αλλού; Ακόμα η απόπειρα τρομοκρατίας και εκφοβισμού από ασφαλίτες μικρών μαθητών στην πορεία ενάντια στην Α.Δ. ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ, στην απόπειρα πρόκλησης ατυχήματος σε νεαρό στο Αγρίνιο (τον έσπρωξαν από το μηχανάκι του) καθώς και στη λαοπολογία που καλλιεργούν οι ασφαλίτες-χαφιέδες ενημερώνοντας τους εμπόρους του Αγρινίου ότι οι Αναρχικοί ετοιμάζονται να κάψουν τα μαγαζιά τους; (Τα μαγαζιά και αυτοκίνητα που οι ίδιοι οι μπάσοι φρόντισαν να σπάσουν μπροστά στα μάτια των ιδιοκτητών τους στη διαδήλωση ενάντια στην Α.Δ. ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ στο Αγρίνιο).

Να βάλουμε τέλος στα ψέματα των εχθρών του ανθρώπινου γένους. Η μόνη απάντηση είναι οι ακηδεμόνευτοι και αδιαμεσολάβητοι κοινωνικοί και εργατικοί αγώνες που θα μετατρέψουν το καθεστώς των δολοφόνων, των σκανδάλων, των εργατικών ατυχημάτων-δολοφονιών σε κοινωνική οργή. Μια οργή που δεν θα είναι μόνο συναίσθημα αλλά αγώνας και διεκδίκηση για κοινωνική δικαιοσύνη. Μια δικαιοσύνη που είναι πια σαφές ότι όσο θα απουσιάζει άλλο τόσο δεν θα υπάρχει κοινωνική γαλήνη.

Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ

* Η «Ανοικτή συνέλευση εξεγερμένων στο Αγρίνιο» και η «Ανοικτή συνέλευση κοινωνικής παρέμβασης Αγρινίου» (συνέχεια της πρώτης) είναι σύνθεση ομάδων, πρωτοβουλιών και ατόμων που λειτουργούν και δρουν στο Αγρίνιο.

ΥΓ. 1 Είναι γνωστός ο ρόλος του ΚΚΕ σε κάθε εξέγερση που δεν μπορούν να ελέγξουν και να καπνλευτούν. Όλοι γνωρίζουμε τις δηλώσεις του ΚΚΕ τις πρώτες μέρες της εξέγερσης του Πολυτεχνείου του '73 περί 300 προβοκατόρων. Πιστοί σε αυτό που ξέρουν να κάνουν καλά βλέποντας ότι οι μαθητές στο Αγρίνιο τους έχουν πια καταλάβει και απαξιώσει (γιουχάρανε στέλεχός τους που συμβούλευε τους μαθητές να μην πάνε στο αστυνομικό τμήμα να διαμαρτυρηθούν) λαοπολογούν μιλώντας για τους κουκουλοφόρους που χρησιμοποιούν δήθεν ως ασπίδα τους μαθητές απέναντι στην αστυνομία! Κουφάλες νεκροθάφτες δεν ξεχνάμε...

ΥΓ. 2 Η κυβέρνηση πιστή στο ρόλο της προσπαθεί όπως και στις πυρκαγιές της Ηλείας να κερδίσει την ψήφο των εμπόρων εξαγοράζοντάς τους. ΛΑΜΟΓΙΑ.

ΥΓ. 3 Όπως όλοι είδαν στο Αγρίνιο ο στόχος των εξεγερμένων ήταν μόνον ο ΕΧΘΡΟΣ.

Χτυπήθηκαν οι μισιτές τράπεζες, η Εφορία, ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΟΤΕ, ΕΛΤΑ και οι λαομίσητοι φασίστες του ΛΑΟΣ.

Για κάθε νεκρό 15χρονο
για κάθε νεκρό μετανάστη
για κάθε νεκρό αγωνιστή

ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

... Στο όνομα της επίθεσης δεκάδες αναρχικοί
στο Αγρίνιο, στράφηκαν ενάντια σε στόχους σύμβολο
των δολοφόνων του Αιτίη.

Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ

Δεν είναι μονό η εν ψυχρώ εκτέλεση του Αλέξη.

Είναι και οι εκατοντάδες εκτελέσεις ανώνυμων πάντα μεταναστών.

Οι δεκάδες εκκαθαρίσεις συντρόφων και αγωνιστών με ποικίλους τρόπους.

Είναι οι «αυτοκτονίες» στο στρατό και στις φυλακές.

Είναι τα ψυχιατρεία και τα φάρμακα τους.

Είναι τα σχολεία και τα πανεπιστήμια που διαδίδουν με βία την γλώσσα των κυρίαρχων ψεμάτων.

Είναι οι ρόλοι, τα πρότυπα, τα στερεότυπα που οδηγούν σε μια αβίωτη ζωή.

Είναι ο ατέρμονος εγκλημασιός σε χρόνια καταπίεση και εκμετάλλευση.

Έχουμε γεμίσει μπαρούτι μέχρι τα αυτιά και ο Αλέξης άναψε το φυτίλι.

Το Αγρίνιο, η μικρή μας πόλη, διαταράχτηκε.

Πάνε οι τράπεζες, πάει η εφορία, ο οτε, το δημαρχείο, το Α.Τ.

Καλοκαιρινά και τα γραφεία του ΛΑΟΣ.

As αφήσουμε λοιπόν τους δημοσιογράφους και τους οικονομολόγους να κλαίνε τα εκατομμύρια ευρώ που χάθηκαν σε όλη τη Ελλάδα πάνω στις στάχτες των καμένων τραπεζών και πολυκαταστημάτων. As αφήσουμε τους κοινωνιολόγους, τους αναλυτές και τους ψυχολόγους να τραβάνε τα μαλλιά τους για τα παιδιά που έχουν χάσει την πίστη τους στην πολιτική και στο σύστημα. Όλοι αυτοί που συγκρούονται ξέρουν καλύτερα. Ζούνε στο παρόν και έχουν καταλάβει το μέλλον που τους επιφυλάσσουν.

Όσο για τα αριστερά δεκανίκια της εξουσίας, όλων των τάσεων και αποχρώσεων, που καταδικάζουν τη βία από όπου κι αν προέρχεται, που τόσο κόσμια και υπεύθυνα ξέρουν να διαδηλώνουν την υποταγή τους και να συνθηκολογούν, εξισώνοντας τη βία ενός συστήματος που ληηλατεί ζωές και σκοτώνει 15χρονα με τις σπασμένες βιτρίνες και τις μοιλότοφ στους μπάτσους, η πολιτική τους χρεοκοπία δεν έχει όρια. Mas θέλουν εκτεθειμένους στα χτυπήματα του εχθρού χωρίς ποτέ να απαντάμε «για να αποδείξουμε ότι εμείς δεν είμαστε σαν και αυτούς», τη στιγμή που η βία του συστήματος είναι παρούσα σε κάθε εντολή και καταναγκασμό που είμαστε υποχρεωμένοι να υπομένουμε στωικά κάθε μέρα, από το πρωινό ξύπνημα για το σχολείο και τη δουλειά μέχρι το αυταρχικό βλέμμα κάθε αφεντικού και μπάτσου. Οι ειρηνικές διαδηλώσεις νομιμοφροσύνης δεν μας αφορούν. Έχουμε εδώ και καιρό ξεμπερδέψει με την λεγόμενη παθητική αντίσταση. Δεν μας φτάνει να πέσει η κυβέρνηση, γιατί θα ήταν άστοχο -αν όχι ύποπτο- να πιστεύουμε πως αυτή η δολοφονία ήταν απλά μια παρέκκλιση της δημοκρατίας, ένας λάθος χειρισμός που θα διορθωθεί μόλις τον καταδείξουμε.

Το μόνο που επιζητούμε είναι η καθολική ανατροπή του συστήματος που γεννά, προωθεί και αναπαράγει την καταπίεση και την εκμετάλλευση.

Όλα τ' άλλα είναι φλυαρίες.

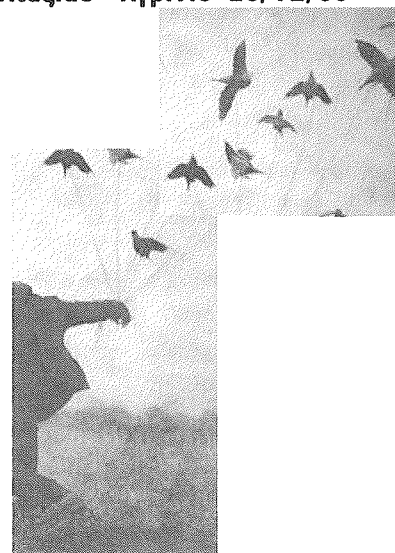
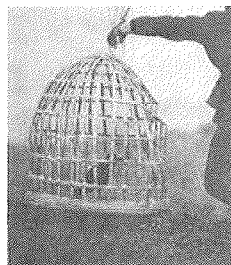
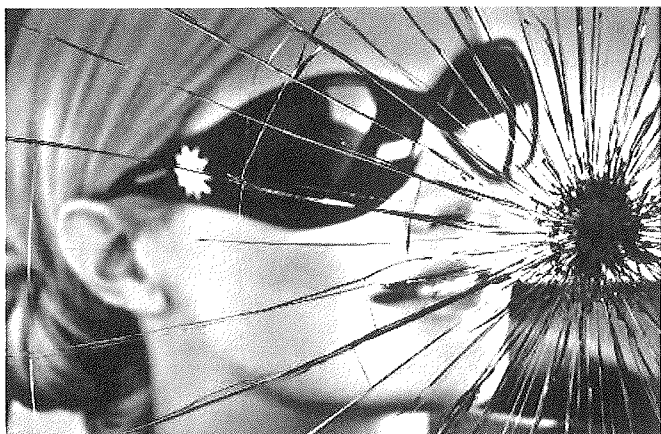
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ.

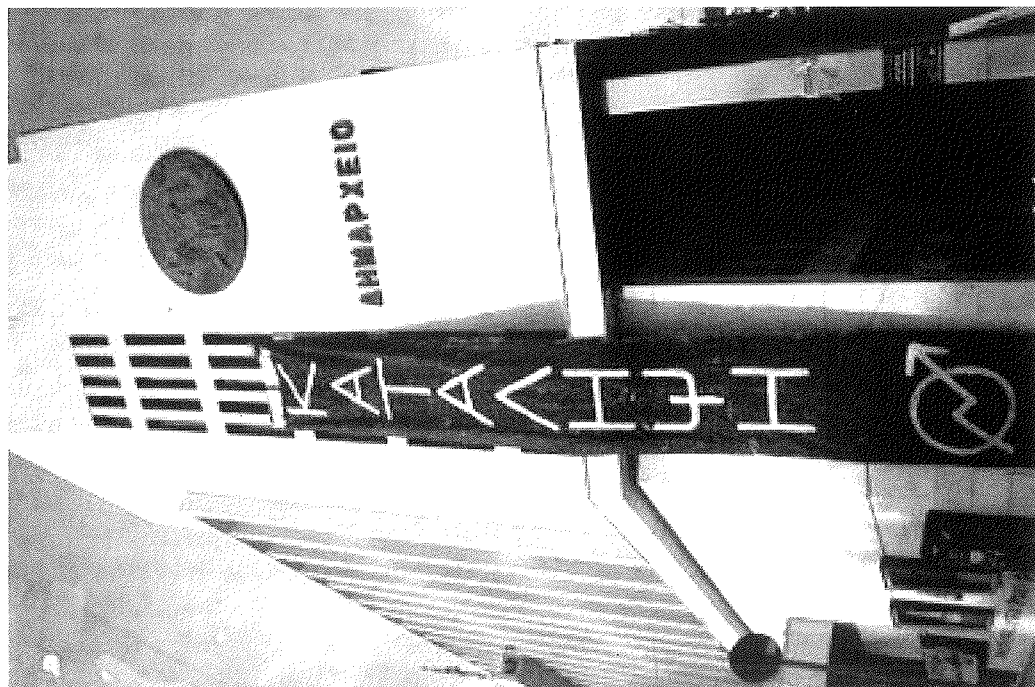
ΑΝΟΙΧΤΑ ΜΕΤΩΠΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΑΝΤΟΥ

Ιός Αταξίας - Αγρίνιο 20/12/08

**ΝΑ ΜΟΛΥΝΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΕ ΤΟ
ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΤΗΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΕΙΡΗΝΗ

οι ένστολοι τραμπούκοι του κράτους πυροβολούν στο ψαχνό
οι τραμπούκοι των αφεντικών παραμονεύουν στις γωνιές

ΠΟΛΕΜΟΣ

εντίνει με μαζικές σφαγές το έργο της ειρήνης

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

**ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟΥΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΥΣ**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23/1/09

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ: 11:00 πμ
στα πλαίσια πανελλαδικά συντονισμένων δράσεων

ΕΚΔΗΛΩΣΗ στην πανεπιστημιακή σχολή Αγρινίου

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: 8:00 μμ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ: 9:30 μμ (ΑΜΟΚ, REBEL SOLDIERS, 45 CREW
οικονομικής ενίσχυσης στην Κ. Κούνεβα
ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Σαν ένα ακόμα βήμα στην κατεύθυνση της όξυνσης του κοινωνικού αγώνα, στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε όλους τους συλληφθέντες και τους διωκόμενους της εξέγερσης του Δεκέμβρη και σε όλους τους ομήρους του κράτους. Αντιλαμβανόμαστε την αλληλεγγύη ως συνέχιση του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Στο πλαίσιο αυτής της δράσης καταλαμβάνουμε το Δημαρχείο Αγρινίου από το πρωί της Τετάρτης 31 Δεκεμβρίου και απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων.

Αγωνιζόμαστε για το γκρέμισμα κάθε φυλακής, για την κατάργηση του εγκλεισμού. Αγωνιζόμαστε ενάντια στη θεσμισμένη εκμετάλλευση και καταπίεση από το κράτος και το κεφάλαιο.

Η κατάληψη ως δράση και ως διαδικασία απελευθερώνει το κύριο του Δημαρχείου από το θεσμικό του ρόλο. Διακόπτοντας την ομαλή λειτουργία του δημιουργούμε έναν ελεύθερο κοινωνικό χώρο που στοχεύει στην αντιπληροφόρηση έξω και ενάντια στην κρατική προπαγάνδα των ΜΜΕ. Θέλουμε να κάνουμε την κατάληψη αφετηρία δράσης που θα παραχθεί μέσα από την πολιτική ζύμωση και συνδιαμόρφωση.

Όλες οι αποφάσεις παίρνονται από την συνέλευση της κατάληψης που είναι ανοιχτή σε όλους. Λειτουργούμε αυτοοργανωμένα και συλλογικά, έχουμε όλοι λόγο και ισότητα στο λόγο, είμαστε ενάντια σε κάθε λογής κεντρικά όργανα, αρχηγούς, ιεραρχία, ηγετικές ομάδες, πρωτοπορίες, εφαρμόζοντας τις αρχές της άμεσης δημοκρατίας. Αρνούμαστε να συμμετέχουμε σε γιορτές και άλλες τέτοιες απδίες την στιγμή που ο Παλαιστινιακός λαός δέχεται μια νέα πρόστυχη επίθεση από τον μπάτσο της καπιταλιστικής κυριαρχίας στην περιοχή. Στους 350 έχουν φτάσει οι νεκροί και χιλιάδες οι τραυματίες. Δεν κρατάμε «πολιτική ίσων αποστάσεων», είμαστε ολόψυχα με την αντίσταση του παλαιστινιακού λαού και των αντικαθεστωτικών Ισραηλινών.

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ, ΤΗΣ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗΣ, ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ 31/12/2008

Η Κωσταντίνα Κούνεβα, καθαρίστρια στην εταιρεία εργολαβιών καθαρισμού ΟΙΚΟΜΕΤ, δέχθηκε το βράδυ της Δευτέρας 22 Δεκεμβρίου επίθεση με βιτριόλι από αγνώστους. Η επίθεση έγινε τα μεσάνυχτα έξω από το σπίτι της στα Άνω Πετράλωνα την ώρα που επέστρεφε από τη δουλειά της. Οι συνάδελφοί της καταγγέλλουν ότι η επίθεση προέρχεται από κύκλους της εργοδοσίας, η οποία τρομοκρατούσε όλες τις εργαζόμενες, και ειδικότερα την Κούνεβα.

Και ο στόχος σαφώς δεν ήταν τυχαίος: Γυναίκα, μετανάστρια, δυναμική συνδικαλίστρια, μητέρα ανήλικου παιδιού -ότι πρέπει για μια δολοφονική επίθεση με χαρακτηριστικά εκδίκησης, ρατσισμού και παραδειγματισμού.

Στο χρονικό διάστημα που μαίνονταν άγριες συγκρούσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις σε σχολές και δημόσια κτίρια, λαϊκές συνελεύσεις σε γειτονιές, κινήσεις αλληλεγγύης προς όλους τους διωκόμενους της εξέγερσης, κάποιοι μέσα από τις σκιές θέλησαν να χτυπήσουν τον δυναμικό συνδικαλισμό που δεν συσχετίζεται με τους συμφεροντολόγους γραφειοκράτες και τους ξεπουλημένους εργατοπατέρες. Όμως, το βιτριόλι έπεσε σαν το λάδι στην φωτιά που άναψε στις καρδιές μας η εκτέλεση του Αλέξανδρου.

Η Κωσταντίνα βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση, μιας και οι δράστες όχι μόνο την περίελοσαν με βιτριόλι (ισχυρό οξύ) -χάνοντας το ένα της μάτι- αλλά της έριξαν και στο στόμα με συνέπεια να προκληθούν σοβαρές και ίσως ανεπανόρθωτες βλάβες σε ζωτικά όργανα.

Η Κωσταντίνα εργάζεται χρόνια, μαζί με εκατοντάδες μετανάστριες, σαν καθαρίστρια σε καθεστώς υπενοικίασης. Είναι γενική γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού, δυναμική συνδικαλίστρια, γνωστή (και εκτεθειμένη) για τη στάση και τη δράση της στην εργοδοσία. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα πριν την επίθεση, είχε έρθει σε αντιπαράθεση με την εργοδοσία της εταιρείας ΟΙΚΟΜΕΤ διεκδικώντας τα δεδουλευμένα και ολόκληρο το δώρο των Χριστουγέννων γι' αυτήν και τις συναδέλφισσές της και καταγγέλλοντας παρανομίες στη μισθοδοσία. Επίσης προσπαθούσε μέσα από κινήσεις να γίνει η ένταξη του κλάδου των καθαριστριών στα βαρέα και ανθυγιεινά. Είχε προηγηθεί η εκδικητική απόλυση της μητέρας της από την ίδια εταιρεία καθώς και δυσμενής μετάθεση της ίδιας στο Μαρούσι (μακριά από το τόπο κατοικίας της). Τα παραπάνω συνθέτουν το συνηθισμένο μα εφιαλτικό τοπίο της καθημερινής εκμετάλλευσης στον εν λόγω εργασιακό κλάδο.

Χιλιάδες μετανάστες και μετανάστριες, μαζί με αυτούς και η Κωσταντίνα, ηρθαν στη Ελλάδα με την προοπτική ενός καλύτερου βιοτικού επιπέδου και μιας καλύτερης ζωής. Σίγουρα χωρίς αυταπάτες, μα με αρκετά όνειρα, σκέψεις και ελπίδες.

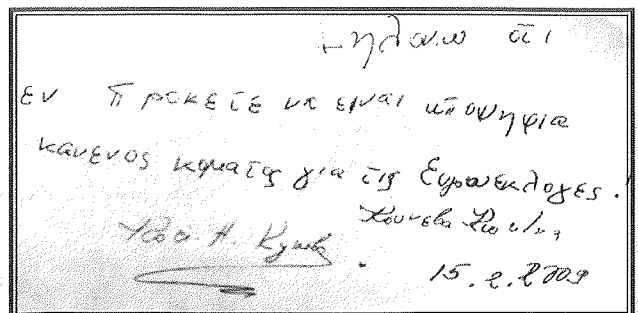
Όμως η μητρόπολη, οι πόλεις και τα χωριά της πρωτεύουσας των Βαλκανίων, δεν αφήνουν ζωτικό χώρο για κανέναν «ξένο» που θέλει ή αναγκάζεται να εισέλθει εντός των συνόρων τους. Στους «ξένους» αναγνωρίζουν μόνο την ταυτότητα του εργάτη που θα προσφέρει τα περισσότερα με τα λιγότερα χρήματα χωρίς κανενός είδους περιορισμό, επιβάρυνση ή δέσμευση για τα αφεντικά. Στην «χώρα της φιλοξενίας» με τα ωραία μάρμαρα και τις πλιόλουστες παραλίες, φαίνεται πως στην περίπτωση των μεταναστών, ο Ξένιος Δίας κάνει τα στραβά ματιά...

Στην Ελλάδα, όπως και σε όλη την Ευρώπη, δεν είναι καθόλου τυχαίο πως αρκετοί κλάδοι ανέκαμψαν λόγω της μαύρης εργασίας των μεταναστών (πχ στο Αγρίνιο οι καπνοπαραγωγοί πλούτισαν με την υπερεκμετάλλευση των Αλβανών)

Πέραν τις απαιτήσεις, χωρίς την προσφορά κανενός είδους δικαιωμάτων, οι μετανάστες έχουν να αντιμετωπίσουν και την επιθετικότητα, τους εξευτελισμούς, τις χυδαιότητες, τους καθημερινούς βιασμούς του κάθε νταβάνη, του κάθε ψευτομαγκα, του κάθε τραμπούκου, του κάθε θρασύδειλου κουλτουριάρη, του κάθε ελληναρά, που όλοι του έχουν συσπειρωθεί πίσω από το πιο φρικτό καρκίνωμα της εποχής μας: το ρατσισμό. Ένας ρατσισμός όλων των ειδών και τάσεων, που γεννάται από τους θεσμούς και που προωθείται και αναπαράγεται μέσα από διάφορα κομμάτια της κοινωνίας.

Για μας κάθε μετανάστης και μετανάστρια είναι ο ταξικός μας σύμμαχος και η αλληλεγγύη μας πηγάζει από το γεγονός πως οι μηχανισμοί, οι συνθήκες και οι αιτίες που οδηγούν στην υποταγή σε μια αβίωτη ζωή είναι ίδιοι και για τους «ντόπιους» και για τους «ξένους» εργάτες, με τη διαφορά ότι στους δεύτερους εκφράζεται με τον πιο ειδικό τρόπο. Μια αλληλεγγύη που ξεπερνά τους πλαστούς εθνικούς διαχωρισμούς και συγκρούεται με κάθε είδους αφεντικό. Αυτή η αλληλεγγύη είναι που θα κάνει την συνομοταξία των αφεντικών και των λακέδων τους να τρέμει.

ΚΑΜΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

* Η «Ανοικτή συνέλευση εξεγερμένων στο Αγρίνιο» και η «Ανοικτή συνέλευση κοινωνικής παρέμβασης Αγρινίου» (συνέχεια της πρώτης) είναι σύνθεση ομάδων, πρωτοβουλιών και ατόμων που λειτουργούν και δρουν στο Αγρίνιο.

Μετά από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου ζούμε μια πρωτοφανή κατάσταση αναβρασμού, ένα ξεχείλισμα οργής που δεν λείπει να σταματήσει. Μπροστάρρηδες σε αυτό τον ξεσηκωμό είναι οι μαθητές, οι οποίοι με αστείρευτο πάθος και με ένα πηγαίο αυθορμητισμό έχουν ανατρέψει όλα τα δεδομένα. Δεν μπορείς να σταματήσεις κάτι που δεν ελέγχεις, κάτι που οργανώνεται αυθόρμητα και με όρους που δεν κατανοείς. Αυτή είναι η ομορφιά αυτού του ξεσηκωμού. Οι μαθητές κάνουν ιστορία και αφήνουν τους άλλους να τη εντάξουν ιδεολογικά και να τη γράψουν. Οι δρόμοι, η πρωτοβουλία, το πάθος είναι δικό τους.

Μέσα στα πλαίσια της γενικότερης κινητοποίησης, με ατμοσφαιρική τα μαθητικά συλλαλητήρια, υπάρχει και μια μαζική συμμετοχή της δεύτερης γενιάς των μεταναστών και αρκετών προσφύγων. Οι πρόσφυγες κατεβαίνουν μεμονωμένα, χωρίς κάποια ιδιαίτερη οργάνωση, με έναν αυθορμητισμό και με μια ορμή που χαρακτηρίζει τις κινητοποιήσεις τους. Αυτοί τη στιγμή είναι το πιο μαχητικό κομμάτι των ξένων στη Ελλάδα. Έτσι και αλλιώς είναι πολύ λίγα αυτά που έχουν να χάσουν.

Τα παιδιά των μεταναστών κινητοποιούνται μαζικά και δυναμικά κυρίως μέσα στα πλαίσια των σχολικών και φοιτητικών δράσεων ή μέσα από τις οργανώσεις της αριστεράς και άκρας αριστεράς. Είναι και το πιο ενταγμένο κομμάτι των μεταναστών, το πιο θαρραλέο. Δεν είναι σαν τους γονείς τους που ήρθαν με σκυμμένο το κεφάλι σαν να ζητιανεύανε ένα κομμάτι ψωμί. Είναι μέρος της ελληνικής κοινωνίας, καθώς δεν γνώρισαν άλλη. Δεν ζητιανεύουν κάτι, διεκδικούν δυναμικά να είναι ισότιμοι με τους έλληνες συμμαθητές τους. Ισότιμοι στα δικαιώματα, στο δρόμο, στα όνειρα.

Για μας τους οργανωμένους μετανάστες είναι ένας δεύτερος γαλλικός Νοέμβριος του 2005. Δεν είχαμε ποτέ αυταπάτες ότι όταν η οργή του κόσμου ξεχείλιζε θα μπορούσαμε να την κατευθύνουμε. Παρά τους αγώνες που έχουμε δώσει όλα αυτά τα χρόνια ποτέ δεν μπορέσαμε να πετύχουμε τέτοιες μαζικές αντιδράσεις. Τώρα είναι η ώρα να μιλήσουν οι δρόμοι. Η κραυγή που ακούγεται είναι για τα 18 χρόνια βίας, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, εξευτελισμού. Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας.

Αυτές οι μέρες είναι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες δολοφονημένους στα σύνορα, στα τμήματα, στους χώρους εργασίας. Είναι για τους δολοφονημένους από μπάτσους ή αγανακτισμένους πολίτες. Είναι για τους δολοφονημένους επειδή πέρασαν τα σύνορα, επειδή δούλευαν σαν τα σκυλιά, επειδή δεν σκύψανε το κεφάλι, για το τίποτα. Είναι για τον Γκραμζ Πάλουσι, τον Λουάν Μπερντελίμα, τον Εντισόν Γιάκαϊ, τον Τόνυ Ονούχα, τον Αμπντουρακίμ Ιντρίζ, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και τόσους άλλους που δεν ξεχάσαμε.

Αυτές οι μέρες είναι για την καθημερινή αστυνομική βία που έχει μείνει αναπάντητη, αιμώρητη. Είναι για τον εξευτελισμό στα σύνορα, στα κέντρα αλλοδαπών που συνεχίζεται ακόμα. Είναι για τις κατάφωρες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, τους μετανάστες και πρόσφυγες που είναι άδικο στις φυλακές, τη δικαιοσύνη που μας στερήθηκε. Ακόμα και τώρα, στις μέρες και νύχτες του ξεσηκωμού, οι μετανάστες πληρώνουν βαρύ τίμημα με επιθέσεις ακροδεξιών και μπάτσων, με απελάσεις και ποινές φυλάκισης που τα δικαστήρια μοιράζουν με χριστιανική αγάπη σε εμάς τους άπιστους.

Αυτές οι μέρες είναι για την εκμετάλλευση που συνεχίζεται αμείωτη για 18 χρόνια. Είναι για τους αγώνες που δεν ξεχάστηκαν στους κάμπους στο Βόλο, τα ολυμπιακά έργα, την Αμαλιάδα. Είναι για τον ιδρώτα και το αίμα των γονιών μας, για τη μαύρη εργασία, τα ατελείωτα ωράρια. Είναι για τα παράβολα, τα πρόστιμα, τα ένσημα που πληρώνουμε και δεν θα μας αναγνωριστούν ποτέ. Είναι για τα χαρτιά που θα κυνηγάμε μια ζωή σαν να είναι λαχείο.

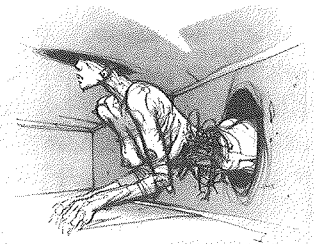
Αυτές οι μέρες είναι για το τίμημα που πληρώνουμε απλά για να υπάρχουμε, να αναπνέουμε. Είναι για όσες φορές σφίξαμε τα δόντια, για τις προσβολές που ανεχτήκαμε, τις ήττες που κρεωθήκαμε. Είναι για όσες φορές δεν αντιδράσαμε ενώ είχαμε όλους τους λόγους του κόσμου. Είναι για όσες φορές αντιδράσαμε και ήμασταν μόνοι γιατί ο θάνατος και η οργή μας δεν χωράγανε σε σχήματα, δεν έφερναν ψήφους, δεν πουλούσαν στα δελτία των 8.

Αυτές οι μέρες είναι όλων των περιθωριακών, των αποκλεισμένων, των ανθρώπων με τα δύσκολα ονόματα και τις άγνωστες ιστορίες. Είναι για όσους πεθαίνουν καθημερινά στο Αιγαίο και στον Έβρο, για όσους δολοφονούνται στα σύνορα ή στην Πέιρου Ράλλη, είναι των τσιγγάνων στο Ζεφύρι, των ναρκομανών στα Εξάρχεια. Αυτές οι μέρες είναι των παιδιών της Μεσολογγίου, των ανένταχτων, των ανεξέλεγκτων μαθητών. Χάρη στον Αλέξη αυτές οι μέρες είναι όλων μας.

18 χρόνια βουβής οργής είναι πολλά.

**Όλοι στους δρόμους, για την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια
Δεν ξεχάσαμε, δεν ξεχνάμε, αυτές οι μέρες είναι και δικές σας**

Για τον Λουάν, τον Τόνυ, τον Μοχάμεντ, τον Αλέξη....

“ *Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας* ”

Ναι, σε πολλούς είναι οικεία αυτή η αίσθηση: Να λες μια ζωή «έχω καιρό» και ξαφνικά να βρίσκεσαι εκεί που ο καιρός έχει τελειώσει. Να βρίσκεται σε μια νεκρά ζώνη. Το αίσθημα του κενού.

Εκείνο το μήνα μπορέσαμε να ξεκινήσουμε ξανά από το τίποτα και χωρίς να λογαριάζουμε τον καιρό. Ένα άγχος και μια ταραχή χτύπησε το κοινωνικό σώμα που έχει συνηθίσει να περιφέρεται από κλουβί σε κλουβί με το γνωστό ανάλαφρο αίσθημα ξεπεσμού... Οι πόρτες άνοιξαν... Και το αμήχανο ερώτημα στριφογύριζε στα μυαλά τους: «Τι να κάνω τώρα;». Βέβαια μεταξύ τους δεν συζητούν τέτοια πράγματα, ως φυσική συνέπεια της σύγχρονης ιδιότητας. Όσοι έμειναν στο πόστο τους, παρακαλούσαν κάθε μέρα να τελειώσει αυτό το πράγμα. Καμιά φορά μάλιστα άκουγες κάποιους περαστικούς, κάποιες που αγόραζαν τα λαχανικά τους, κάποιους που άλλαζαν το κανάλι, κάποιες που φώναζαν το ατίθασο γιό τους, να σιγοψιθυρίζουν: «Θεέ μου σε παρακαλώ, καν'το να σταματήσει!». Ήθελαν να συνεχίσουν την καθημερινή τους διαπραγμάτευση που γεμίζει κάποιες ώρες την φρίκη της καθημερινότητας. Ήθελαν να συνεχίσουν την προδιαγραμμένη τους πορεία. Όπως και όταν σηκώνεσαι βράδι, το σώμα κοιμισμένο, μόνο του βρίσκει το δρόμο στο σκοτάδι αλάνθαστα για ένα ποτήρι νερό, να πάει κάτω τ' όνειρο.

Μα ξέρανε ότι οι άνθρωποι στο δρόμο είχαν δίκιο. Καταλάβαιναν με το βέλτιστο τρόπο την πραγματική αιτία. Όχι δεν ήταν μόνο η δολοφονία του παιδιού. Δεν είναι μόνο η φτώχεια. Είναι αυτό το απροσδιόριστο κενό που πλανάει και μετατρέπει από την προσυλλογιστική περίοδο τους ανθρώπους σε ανδρείκελα που μιλούν με λέξεις ξένες. Προσανατολισμένοι προς τον καθολικό σωλήνα της συσκευής με το οπτικό ορίζοντα εγκλωβισμένο στην οθόνη της τηλεόρασης, με μια θλιβερή στάση υποδούλωσης, συναισθάνονται τις ανάγκες και τις ανησυχίες, όχι τις δικές τους ή των όμοιων τους, άλλα των κυριάρχων.

Βλέπουν, όχι την πραγματικότητα, άλλα διάθλασή της μέσα από διάφορα οπτικά μέσα.

Συνεπείς οι πράξεις,

Ακούν, όχι τις φωνές ή τις κραυγές, άλλα τις αναστραμμένες ανακλάσεις τους.

Δεν γεύονται, δεν αγγίζουν, δεν νοιώθουν.

μα σκόρπιες οι σκέψεις

Αυτά έκανε και αδρανούσε η μια μερίδα.

Η άλλη μερίδα, βρήκε το σθένος και βγήκε από τα κλουβιά, μίλησε και έπραξε. Μαζί με τους μαθητές και άλλοι. Οι απόκληροι, οι «τελειωμένοι», οι περιφρονημένοι και οι φτωχοδιάβολοι, οι κακομοίρηδες, οι αποτυχημένοι από επιλογή ή χωρίς επιλογή, οι φοβισμένοι που ποτέ δεν έδειξαν το φόβο τους, αυτοί με το μυαλό που καίει, αυτοί που έχουν τόσα να πουν αλλά ποτέ δεν είχαν πώς να τα πουν, «αυτοί που δεν κάνουν την κοινωνία να λέει: α, αυτός θα πάει μπροστά». Όλοι αυτοί που στη σύγχυση του διαλόγου ποτέ δεν είχαν πειστικά επιχειρήματα και που κανείς ποτέ δεν τους πήρε στα σοβαρά, αν και όλοι καταλάβαιναν πως είχαν δίκιο, αλλά δεν τους σύμφερε να το παραδεχτούν, γιατί αν το κάνανε θα όφειλαν να παραδεχτούν στο εαυτό τους ότι η ζωή τους είναι ένας συνδυασμός από μια γκάμα επιλογών που τους παρέχει το σύστημα, ότι είναι απατεωνίσκοι που κοροϊδεύουν τους πάντες και προσποιούνται ότι πιστεύουν τα παρόμοια ψέματα των θλιβερών τους συνοδοιπόρων.

Οι καφέδες του πρωινού, οι καφέδες του απογεύματος, τα σκορπισμένα βράδια, όλες οι ευτελείς συνήθειες, οι ανούσιες φιλικές συνεστιάσεις, οι ίντριγκες των αθροισμένων μοναξιών, οι μικροπρέπειες ημερήσιας διάταξης, η κριτική του γείτονα, οι καθημερινές εξιδανικεύσεις, τα προσωπικά προτεκτοράτα... Χάθηκαν. Σαν να ήταν ένα κακόγουστο κωμικό θεατρικό σε συνέχειες, που ίσως αν το δεις στον ύπνο θα σε ξυπνήσει κάθιδρο και μες τον τρόπο.

Οι στρατηγοί χωρίς στρατό, οι πολιτικές φωτιές με τις ξύλινες γλώσσες, οι αναλύσεις για την ανάλυση οι πρωτοπορίες, οι αόρατοι τιμονιέρηδες, οι σταλινικοί, οι μικροηγέτες που περπατούν καμαρωτά, οι ιδεολογίες και τα «θα σου πω εγώ τι πρέπει να γίνει»... Εξαερώθηκαν. Σαν να μην υπήρξαν ποτέ. Η Ιστορία τους έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα. [Αν και αυτοί, παμπόνηροι όπως είναι, θα βρουν τρόπο να την παραβιάσουν για να επανατοποθετηθούν...]

Στο κέντρο του περιφραγμένου με σύνορα γεωγραφικό χώρου που επιβιώνουμε, ξέσπασε μια άγρια κοινωνική έκρηξη. Ταυτόχρονα και ανεξάρτητα ξέσπασαν επιθέσεις και μάχες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη αυτού του χώρου. [Εκείνο το σαββατόβραδο, όταν με τους ισότιμους συνοδοιπόρους κατεβαίναμε για επίθεση, κάποιοι από εμάς συνάντησαν μερικά 15χρονα να κοιτάνε με ενοχικό βλέμμα και να μας γνέφουν «μα καλά, τι είναι αυτά που κάνετε;». Γνώριμα πρόσωπα-προφανώς ήταν ο εαυτός μας πριν πολλά χρονιά. Φυσικά τα αγνοήσαμε, δεν είχαμε χρόνο. Εξάλλου μικρά παιδιά είναι, κάποια στιγμή θα καταλάβουν. Το μέλλον προμηνύεται πιο μαύρο από ποτέ. Η σημερινή εκμετάλλευση και καταπίεση θα ωχριά μπροστά στην εκμετάλλευση και καταπίεση του μέλλοντος.]

Η επιστροφή στην κανονικότητα της ομαλότητάς ή στην ομαλότητα της κανονικότητας, δεν ήταν απαραίτητα αναμενόμενη. Όμως κατέφτασε και επιβλήθηκε στην λογική της πλειοψηφίας.

Αισχρές οι μειοψηφίες

Όστόσο, οι θαυμαστές «αισχρές μειοψηφίες» δεν σιωπούν.

Αισχρές οι μειοψηφίες

Το διακύβευμα είναι απλό: ονομάζεται ζωή.

Συνεπώς, η επίθεση στην ειρήνη των κυριάρχων και σε όσους την υποστηρίζουν συνεχίζεται.

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε για τον Παροξυσμό από τον αναρχικό σύντροφο Φίλιππα Κυρίτση. Ο Φίλιππας, για όσους και όσες που ενδεχομένως δεν γνωρίζουν, καταδικάστηκε το 1978 σε 9 χρόνια φυλάκισης για καίσαρική, κατοχή και απόκρυψη 8 βομβών μολότοφ. Με την ίδια κατηγορία καταδικάστηκε σε 5 χρόνια φυλάκισης και η σύντροφός του Σοφία Αργυρίου. Έκτοτε, το όνομα τους αποτέλεσε σημείο αναφοράς για την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και τους αγώνες ενάντια στις φυλακές, στις αρχές της δεκαετίας του 80. Επίσης η ρήξη του Φίλιππα με το σωματικό και η άρνηση του να καταταγεί καταγράφεται στο βιβλίο «Το Τρελόχαρι» (εκδ. Χάος και Κουλτούρα) που έχει γράψει ο ίδιος. Η ενασχόληση του με το ζήτημα της άρνησης συράτευσης συνεχίζεται μέχρι και σήμερα με συνέπεια και συνέχεια. Κατά την άποψή μας ο Φίλιππας ανήκει σε εκείνους τους παλιούς συντρόφους που η σκέψη τους δεν εγκλωβίζεται σε ιδεολογικές αγκυλώσεις και ακολουθεί την σύγχρονη κίνηση που εναντιώνεται στην ημεμερινή κατάσταση που ορίζουν οι κυρίαρχοι

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ (Κάποιες σκέψεις για την εξέγερση του Δεκέμβρη)

Αθήνα
6-3-2009

Για ένα άτομο της δικής μου ηλικίας (πάνω από 50), μόνιμο κάτοικο μιας μεσογειακής χώρας με πολλά τριτοκοσμικά πολιτιστικά χαρακτηριστικά, το εύρος και η διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 ήταν κάτι το απρόσμενο. Όταν είχε γίνει η εξέγερση του Νοέμβρη του 1973, η ηλικία μου και ο προαστιακός τρόπος ζωής μου δεν μου είχαν επιτρέψει να αντιληφθώ την σημασία της και έτσι, όταν τελικά κατέβηκα να δω τα πράγματα από κοντά, όλα είχαν τελειώσει. Άσχετα, όμως, από το γεγονός ότι δεν έζησα την εξέγερση του 1973 από κοντά, είμαι σίγουρος ότι, πριν από την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, ήταν η πιο σημαντική εξέγερση που συγκλόνησε την Ελλάδα. Μετά από αυτά, μπορώ να πω ότι η εξέγερση του Δεκέμβρη ήταν η πρώτη μεγάλη εξέγερση που έζησα από κοντά.

Είναι φυσικό, όταν έχεις ζήσει μια τέτοια ιστορική εμπειρία, να προσπαθείς να βγάλεις κάποια συμπεράσματα, ούτως ώστε να καταλάβεις σε τι κόσμο ζεις και τι πρέπει να κάνεις για να ζήσεις, όσο το δυνατόν, λιγότερα επώδυνα την διαδρομή της ζωής σου μέσα σε αυτόν. Γιατί, κακά τα ψέματα, τέτοιες ιστορικές εμπειρίες τροποποιούν την αντίληψη που έχουμε για τον κόσμο και για την θέση μας μέσα σε αυτόν, ακόμα κι αν δεν θέλουμε να το ομολογήσουμε στον εαυτό μας. Τώρα το προς ποια κατεύθυνση τροποποιούν την αντίληψή μας, δηλ. αν μας κάνουν πιο αισιόδοξους και ευέλπιδες ή

πιο απαισιόδοξους και απέλπιδες, εξαρτάται από την θετική ή αρνητική θέση που παίρνουμε απέναντι σε αυτά τα γεγονότα. Με λίγα λόγια, εμείς που είδαμε την εξέγερση σαν κάτι θετικό και συμμετείχαμε σε αυτήν, είναι φυσικό να μας γέμισε αισιοδοξία και ελπίδες για το παρόν και για το μέλλον, ενώ αυτοί που τάχθηκαν ενάντια στην εξέγερση, προσπάθησαν να την καταστείλουν και δεν έκαναν τίποτα άλλο παρά να την συκοφαντούν, είναι φυσικό να αποκόμισαν από την εξέγερση κάποια απαισιοδοξία και πολλές διαψεύσεις.

Γιατί ισχυρίζομαι ότι η εξέγερση ήταν για μένα κάτι το απρόσμενο; Ο λόγος είναι απλός: Όλη μου την ζωή την έζησα μέσα στον φόβο που προκαλεί η καθημερινή λεκτική, ψυχολογική ή και ωμή βία, που χαρακτηρίζει την ελληνική κοινωνία, όπως χαρακτηρίζει τις κοινωνίες των βαλκανικών χωρών και των χωρών του τρίτου κόσμου. Μπορεί να μην υπήρξα γυναίκα, μετανάστης, τσιγγάνος, μειονοτικός ή ομοφυλόφιλος, όμως υπήρξα μαθητής σε δημόσια σχολεία, φοιτητής σε δημόσιο πανεπιστήμιο, ανειδίκευτος εργάτης, φυλακισμένος και έγκλειστος (ευτυχώς με δική μου πρωτοβουλία) σε ψυχιατρείο. Σαν μαθητής, φοιτητής, ανειδίκευτος εργάτης, φυλακισμένος και έγκλειστος σε ψυχιατρείο, γνώρισα από κοντά τον τρόπο και την αθλιότητα στην οποία εξαναγκάζονται να ζουν οι σωματικά ή κοινωνικά αδύναμοι, σε μια κοινωνία σαν την ελληνική,

όπου η σεξουαλικοποιημένη βία αποτελεί εθνικό σπορ και αναπόσπαστο κομμάτι της εθνικής ταυτότητας του Έλληνα. Έχοντας, λοιπόν, μεγαλώσει σε μια χώρα, όπου από τα πρώτα νηπιακά χρόνια σε απειλούν άμεσα ή έμμεσα ότι θα σε γαμήσουν και ότι ο μόνος τρόπος για να ξεφύγεις τον βιασμό είναι να γαμάς και να δέρνεις εσύ, έχοντας δει να αμείβονται επαγγελματικά και κοινωνικά τα μεγαλύτερα ή μικρότερα καθάρματα και να εξοντώνονται με ποικίλους τρόπους τα καλύτερα παιδιά, μερικά από τα οποία ήταν φίλοι και σύντροφοί μου, και ζώντας την άχαρη ηλικία μεταξύ 50 και 60 χρονών, που ο κόσμος αρχίζει να πεθαίνει, ήταν πολύ φυσικό να μην περιμένω και να μην ελπίζω σε έναν τέτοιο ξεσηκωμό, σαν την εξέγερση του Δεκέμβρη. Το ότι έβλεπα να τελειώνει η ζωή μου σε μια κοινωνία καθαρμάτων, αν κρίνουμε από το ποιοι επικρατούν και καθορίζουν την πορεία της, χωρίς να ελπίζω αλλαγές προς το καλύτερο, παρά μόνο στο επίπεδο της προσωπικής μου καθημερινότητας, δεν σήμαινε ότι είχα προσαρμοστεί στην ιδέα ότι ο κόσμος που θα υπάρχει πάντα θα είναι ο κόσμος της ελληνικής κοινωνίας, η οποία είναι πρώτη στον ρατσισμό, στην διαφθορά, στην αστυνομική βία, στον σεξισμό, στην κακοποίηση των γυναικών, στο ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, στο εμπόριο ναρκωτικών κλπ. σε σχέση με τις άλλες χώρες της δυτικής και νότιας Ευρώπης. Είναι αδύνατον να προσαρμοστεί κάποιος που καταπιέζεται

στην ιδέα ότι δεν θα υπάρξει ποτέ φως στο τούνελ. Προκειμένου να διατηρήσουμε «σώας τας φρένας», δηλ. να μην τρελαθούμε, πάντα θα περιμένουμε να μοιραστούμε τα βάσανά μας με άλλους ομοιοπαθείς μας και να κάνουμε κάτι από κοινού για να πολεμήσουμε αυτούς που μας καταδικάζουν σε μια καθημερινότητα που καταχρηστικά μπορούμε να την αποκαλούμε ζωή, μια που δεν μπορούμε να την αποκαλέσουμε καθημερινό θάνατο.

Αυτούς τους ομοιοπαθείς μου είδα να ξεσηκώνονται στην εξέγερση του Δεκέμβρη, να στιγματίζουν εγκλήματα και αδικίες που με αφορούν και προσωπικά, να αγωνίζονται για έναν κόσμο που με εκφράζει και να συγκρούονται με αυτούς που θεωρώ υπεύθυνους για τα βάσανα της ζωής μου. Μάλιστα, έχοντας έμμεση εμπειρία, μέσα από τις αφηγήσεις και τις περιγραφές των παιδιών μου, για τον τρόπο και την αθλιότητα που επικρατεί σήμερα στα ελληνικά δημόσια σχολεία, και άμεση εμπειρία από την αδιαφορία και την κακοήθεια δασκάλων, καθηγητών και γονέων, απέναντι στο δράμα που ζουν καθημερινά τα παιδιά στην Ελλάδα, όσα τουλάχιστον δεν ανήκουν σε σχολικές συμμορίες ή δεν είναι παιδιά μπάτσων, καθηγητών, μαφιόζων, νόμιμων εγκληματιών κ.ο.κ., οι οποίοι επιβάλλουν την τρομοκρατία των παιδιών τους μέσα στο σχολείο, θεώρησα απολύτως φυσιολογικό στην εξέγερση να πρωταγωνιστήσουν τα παιδιά και

αστυνομίας, των δικαστών και των δεσμοφυλάκων, και πέφτουν στα χέρια της αστυνομίας. Οι μεγάλοι, όταν δεν πρόκειται για μετανάστες ή κοινωνικές ομάδες που ζουν καθημερινά στο πετσί τους την βία της ελληνικής κοινωνίας και προπαντός της αστυνομίας της, στην μεγάλη πλειοψηφία τους είτε είναι συμβιβασμένοι είτε συμμετέχουν ενεργά στο καθημερινό νόμιμο κοινωνικό έγκλημα, το οποίο πλήττει τα παιδιά, τους μετανάστες, τις γυναίκες, τους τσιγγάνους, τους μειονοτικούς, τους ομοφυλόφιλους και γενικά όλους τους κοινωνικά αδύναμους.

Μολονότι ωρίμασα πνευματικά και πολιτικά σε ένα περιβάλλον στο οποίο κυριάρχησε και κυριαρχεί ο λόγος της ελληνικής αριστεράς, ποτέ κατά την διάρκεια της εξέγερσης δεν ξεγελάστηκα για

στην Σερβία. Έχοντας ζήσει αρκετά χρόνια συμμετέχοντας σε κοινωνικούς αγώνες, είχα προσωπική εμπειρία της αστικοποίησης και της αντιδραστικοποίησης των Ελλήνων εργαζομένων. Σε σχέση με την εποχή της δικτατορίας 1967-1974, που εγώ ήμουνα μαθητής του εξατάξιου γυμνασίου, οι λεγόμενες λαϊκές τάξεις γνώρισαν μian άνευ προηγουμένου οικονομική άνοδο η οποία, σε συνδυασμό με την μαζική μετανάστευση προς την Ελλάδα από την δεκαετία του 1990 και έπειτα, τους κατέστησε αφεντικά. Και μάλιστα χειρότερα αφεντικά απέναντι στους μετανάστες από ότι ήταν τα αφεντικά απέναντί τους, προτού γίνουν οι ίδιοι αφεντικά. Η εξέλιξη της εξέγερσης επιβεβαίωσε τις απόψεις μου, όσον αφορά την αστικοποίηση, ήμικροαστικοποίηση αν θέλετε, της ελληνικής εργατικής και αγροτικής τάξης, καθώς και των

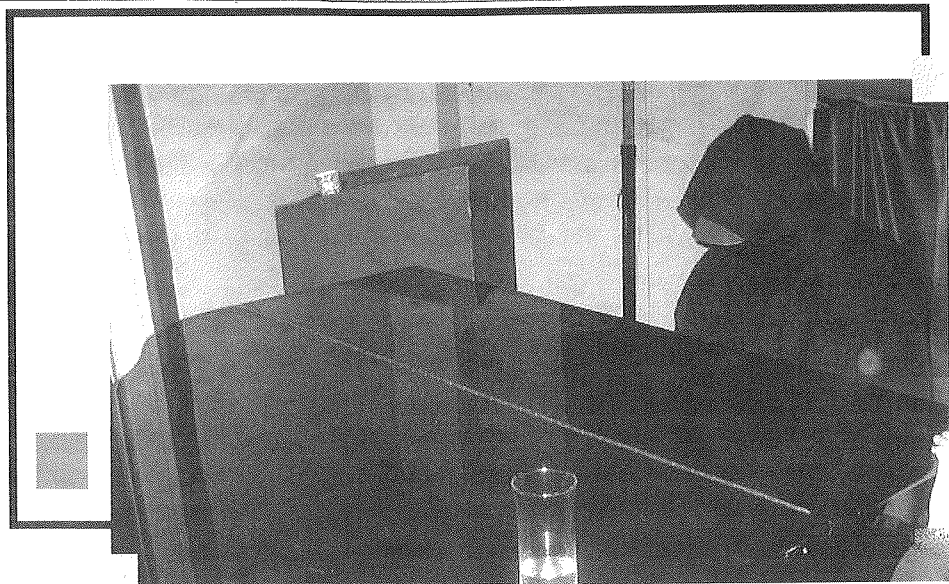

να ελπίσω ότι στο πλευρό των εξεγερμένων μαθητών, φοιτητών και μεταναστών, θα κατέβαινε η ελληνική «εργατική τάξη», οι Έλληνες αγρότες, οι στρατιές των δημοσίων υπαλλήλων, των τραπεζικών, των υπαλλήλων των οργανισμών κοινής ωφέλειας κλπ. όπως γινόταν παλιά στην Ευρώπη κατά την διάρκεια των κοινωνικών εξεγέρσεων και έγινε πρόσφατα κατά την εξέγερση κατά του αιμοσταγούς δικτάτορα Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς

εργαζομένων του τριτογενούς τομέα, δηλ. αυτών που παρέχουν διάφορες υπηρεσίες και οι οποίοι αποτελούν την πλειοψηφία. Οι εξεγερμένοι μαθητές και μετανάστες φτάσανε να επιτεθούν στα αστυνομικά τμήματα όλων των μεγάλων πόλεων της χώρας, όπως γίνεται στις εξεγέρσεις στον τρίτο κόσμο, και οι εργάτες, οι αγρότες και οι υπάλληλοι κάθε είδους συνέχισαν κανονικά την ζωή τους, σαν να μην συνέβαινε τίποτα.

Αλλά δεν ήταν μόνο το γεγονός της εξέγερσης που αναπτέρωσε το ηθικό του κάθε «πικραμένου». Ήταν και τα όσα βγήκαν στην επιφάνεια κατά την διάρκεια της εξέγερσης. Εγώ, όταν ξέσπασε η εξέγερση ήμουνα στον Βόλο από όπου αποκόμισα τις πιο ενδιαφέρουσες ιστορικές εμπειρίες, όμως συμμετείχα και στα επεισόδια στο κέντρο της Αθήνας, την Δευτέρα 8 Δεκέμβρη, όταν κάηκαν οι περισσότερες τράπεζες στην Πανεπιστημίου, στην Σταδίου και στην Ακαδημίας, τους κεντρικότερους δρόμους της πρωτεύουσας. Και αυτά που βγήκαν στην επιφάνεια ήταν συνθήματα και πρακτικές που ευνοούσαν την συμμετοχή του κοινού στην διαμόρφωση της τύχης του μαζί με μια παράλληλη καταδίκη όλων των πολιτιστικών βρικόλακων του παρελθόντος, όπως η Εκκλησία, η αστυνομοκρατία, η δικαστική ασυδοσία, ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, ο σεξισμός, η δημοσιογραφοκρατία, ο φασισμός κλπ. Δεν είναι μόνο τα συνθήματα και οι προκηρύξεις του Δεκέμβρη που πιστοποιούν την αλήθεια των ισχυρισμών μου. Είναι και ο τρόπος επικοινωνίας, συνεργασίας και οργάνωσης των εξεγερμένων. Οι πρακτικές της άμεσης δημοκρατίας, όπου ο καθένας, ο οποίος μπορούσε να ξεπεράσει τον φόβο του και την συστολή του, μπορούσε να μιλήσει και να ακουστεί, ήταν ο κανόνας σε όλες τις μαζώξεις των εξεγερμένων. Και όταν κάποια ύποπτα ή χαζά άτομα το «παραχέζανε» με την καταστροφική τους μανία ή βλακεία, πάντα εμφανιζόντουσαν κάποιοι να τους «βάλουν χέρι» και να τους εμποδίσουν. Και αν όχι πάντα, τουλάχιστον τις περισσότερες φορές. Κοντολογίς η εξέγερση του Δεκέμβρη έδωσε σε πολλούς την ευκαιρία να δείξουν ποιοί είναι και με το μέρος τίνος συντάσσονται. Αν δηλ. αποτελούν μέρος του προβλήματος ή μέρος της λύσης.

Από την δική μου εμπειρία από την εξέγερση στον Βόλο, πέρα από την

επιβεβαίωση που αποκόμισα βλέποντας να πρωταγωνιστούν οι σύντροφοί μου αναρχικοί, αποκόμισα και πρωτοφανείς εμπειρίες ταύτισης των δικών μου εχθρών με τους εχθρούς των εξεγερμένων. Στον Βόλο χτυπηθήκανε, τουλάχιστον συμβολικά, όλοι οι βρικόλακες του παρελθόντος, όπως τους αποκαλώ πιο πάνω. Μάλιστα, είχα την τύχη να παρακολουθήσω και συναυλία συμπαραστάσης στους φυλακισμένους της εξέγερσης, όπου από τους ράπερ και τους χιτχοπάδες άκουσα να διατυπώνονται με τον πιο ποιητικό τρόπο οι απόψεις μου, οι ελπίδες μου και τα όνειρά μου. Αλλά και το κλίμα που επικράτησε στους χώρους της εξέγερσης ήταν ένα κλίμα ελκυστικό προς όσους ήθελαν να συμμετάσχουν. Και κάτι τελευταίο, αν όχι γι' αυτό μικρότερης σημασίας, είναι ότι κατά την διάρκεια των διαδηλώσεων που έζησα στον Βόλο, όπως και αυτών στην Αθήνα, οι κάθε είδους φασίστες που το παίζουν αγανακτισμένοι πολίτες είχανε λουφάξει ενώ κάποιο μέρος του κοινού ακόμη και χειροκροτούσε τους διαδηλωτές.

Από την άλλη πλευρά, ο συρφετός των μέσων μαζικής ενημέρωσης, σε στενή συνεργασία με την αστυνομία και τα κόμματα που καταδυναστεύουν την ελληνική δημόσια ζωή, στην πλειοψηφία τους τουλάχιστον, κάνανε ότι μπορούσαν είτε για να συκοφαντήσουν την εξέγερση σαν πλιάτσικο είτε για

να την εκμεταλλευτούν πολιτικά, προκειμένου να εξασφαλίσουν μια πρόωρη αλλά ευνοϊκή για τα κόμματα της αντιπολίτευσης εκλογική αναμέτρηση. Σε όσους ζήσαμε την εξέγερση τα Μ.Μ.Ε. έδειξαν ξεκάθαρα ότι στην σύγκρουση μεταξύ των κολασμένων και των παιδιών από την μια και των εκπροσώπων της βίας, του ψέματος και της αρπαχτής από την άλλη, παίρνουν ξεκάθαρα το μέρος των δεύτερων. Όμως, όσο και να προσπαθήσανε τα Μ.Μ.Ε. και τα κόμματα για να συσκοτίσουν την πραγματική εικόνα της εξέγερσης, η εξέγερση απλώθηκε σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας και σε πολλές μικρές, με συνέπεια να την δει το μεγαλύτερο μέρος του κοινού με τα ίδια του τα μάτια.

Αυτήν την συσκότιση της πραγματικότητας κατάφερε η εξέγερση να κλονίσει ανεπανόρθωτα. Το επί χρόνια με το ψέμα και την βία καλλιεργούμενο παραμύθι της ειρηνικής και ευδαιμονούσας ελληνικής κοινωνίας έπαψε οριστικά να γίνεται πιστευτό, τόσο από τους εξεγερμένους και τους συμπαραστάτες τους όσο και από τους ποικίλους εχθρούς τους, όπως οι φασίστες και η εργοδοτική μαφία που εκμεταλλεύεται ασύστολα τους μετανάστες. Την θέση των ξεπερασμένων ψευδαισθήσεων πήρε μια μελετημένη επίθεση ενάντια στους εξεγερμένους, η οποία πήρε τουλάχιστον δυο μορφές: Η μία ήταν η προκλητική απουσία της αστυνομίας (15)

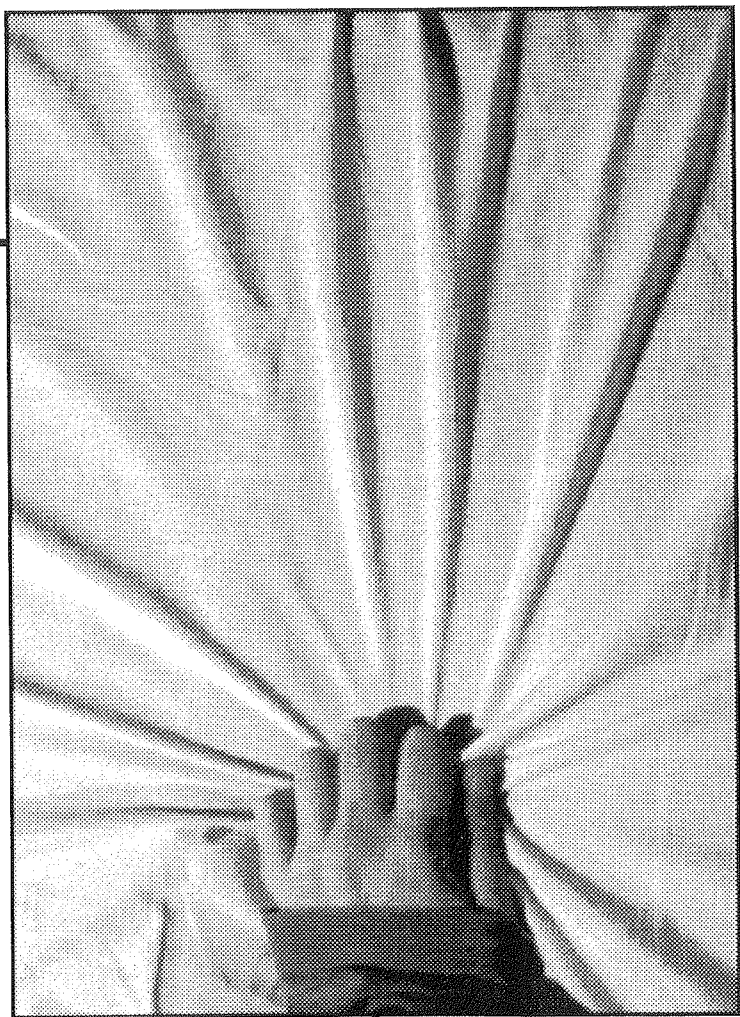
και της πυροσβεστικής, όταν χρειαζόντουσαν να σωθούν από τις φωτιές κτίρια ολόκληρα, ούτως ώστε το μέγεθος των καταστροφών να τρομάξει το κοινό και να παρουσιάσει σαν αναγκαίο κακό την ασυδοσία των δυνάμεων καταστολής, και η άλλη ήταν η εξαιρετική βιαιότητα της καταστολής των εξεγερμένων, τόσο από την αστυνομία, όσο και από τα δικαστήρια. Γράφτηκε ότι τουλάχιστον πενήντα μετανάστες που πιάστηκαν κατά τις πρώτες και πιο επεισοδιακές μέρες της εξέγερσης, οδηγήθηκαν στα δικαστήρια και πριν προλάβουν να ειδοποιηθούν κανέναν δικό τους ή αλληλέγγυο προς αυτούς, καταδικάστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες και απελάθηκαν. Ακόμα και μαθητές και φοιτητές που πιάστηκαν κατά την διάρκεια της εξέγερσης, όχι μόνο κακοποιήθηκαν βάνουσα από τους μπάτσους αλλά και φυλακίστηκαν με βαριές πρωτόδικες καταδίκες ή προφυλακίστηκαν με βαρύτατες κατηγορίες, όπως η κατηγορία για τρομοκρατία. Αυτή η βάρβαρη καταστολή σε συνδυασμό με την αδιαφορία της πλειοψηφίας των Ελλήνων εργαζομένων απέναντι στην εξέγερση, οδήγησε τελικά στην σταδιακή εξασθένηση και στο σταμάτημα των κινητοποιήσεων.

«Ακόμα δεν είπαμε την τελευταία λέξη» λέει ένα σύνθημα που ακούστηκε τον Δεκέμβρη και εγώ το πιστεύω. Η εξέγερση μπορεί να κατεστάλη ή να κουράστηκαν οι εξεγερμένοι (έτσι γίνεται πάντα με τις εξεγέρσεις αργά ή γρήγορα), το ρήγμα όμως που άφησε να διαφανεί στην ελληνική κοινωνία παραμένει και θα παραμείνει αγεφύρωτο, όσο παραμένει ανεξέλεγκτη η εξουσία της κάθε είδους οικονομικής ή πολιτικής μαφίας που λυμαίνονται ασύδοτα αυτήν την χώρα. Τα πιο καταπιεσμένα θύματα του νόμιμου εγκλήματος, οι μαθητές, οι μετανάστες, οι τσιγγάνοι και οι ανασφάλιστοι και ευκαιριακά απασχολούμενοι

εργαζόμενοι, έχασαν πια και την τελευταία ελπίδα διαλόγου με τους καταπιεστές τους και γνωρίζουν καλά ότι ο μόνος τρόπος για να διεκδικήσουν την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματά τους είναι μια υπόγεια δράση στα πλαίσια των λίγο-πολύ ελευθεριακών κοινοτήτων, όπως τα αυτόνομα στέκια και οι καταλήψεις στέγης, που ξεφυτρώνουν στις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας σαν μανιτάρια. Αλλά και οι κάθε είδους καταπιεστές, αδυνατώντας να βάλουν φρένο στην λαϊμαργία και στην ασυδοσία τους, γνωρίζουν καλά ότι η εποχή της παντοδυναμίας τους πλησιάζει στο τέλος της και γι' αυτό έχουν ριχτεί με τα μούτρα στην καταβρόχθιση του κοινωνικού πλούτου, όσο έχουν ακόμα καιρό. Σύνθημά τους είναι το ρητό του Λουδοβίκου του 15ου, του οποίου ο γιος, ο Λουδοβίκος 16ος, οδηγήθηκε στην λαϊμητόμο: «Μετά από μένα ο κατακλωσμός».

Δεν αυταπατώμαι ελπίζοντας σε μια θεαματική και ριζική

κοινωνική αλλαγή. Ούτε περιμένω η οποιαδήποτε αλλαγή να έχει πολιτικά χαρακτηριστικά. Με λίγα λόγια δεν περιμένω μια επεισοδιακή πολιτική αλλαγή, όπως έγινε στην Σερβία, όταν η εξέγερση ανέτρεψε τον δικτάτορα Μιλόσεβιτς. Όμως είμαι σίγουρος ότι, όπως ατόνησε και χάθηκε ομαλά από το προσκήνιο η εξέγερση, έτσι θα ατονήσει και θα χαθεί σιγά-σιγά η ασφυκτική λαβή την οποία έχουν επιβάλει στους μη προνομιούχους οι παραπάνω αναφερθέντες βρικόλακες-στηρίγματα της καταπιεστικής πλειοψηφίας, δηλ. η Εκκλησία, η αστυνομοκρατία, η δικαστική ασυδοσία, ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, ο σεξισμός, η δημοσιογραφοκρατία, ο φασισμός κλπ. Όλοι αυτοί οι βρικόλακες στηρίζουν την εξουσία τους στην αναγκαστική συναίνεση των καταπιεζόμενων, που οφείλεται στην καλλιεργημένη σε αυτούς έλλειψη αυτοεκτίμησης και αυτοπεποίθησης. Αυτή η συναίνεση δεν υπάρχει πια, γιατί οι καταπιεσμένοι που

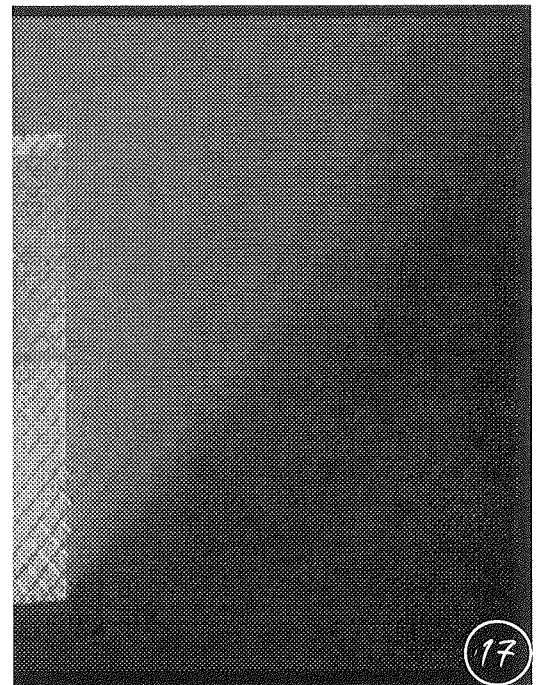
εξεγερθήκανε τον Δεκέμβρη ανέκτησαν την αυτοεκτίμηση και την αυτοπεποίθησή τους. Και, όντας πια λίγο-πολύ αισιόδοξοι για ένα καλύτερο μέλλον θα συνεχίσουν την αντίσταση υπόγεια, μέσα από τους ελευθεριακούς και αυτόνομους χώρους και θεσμούς. Όταν οι καταπιεσμένοι παύουν να είναι γονατιστοί, οι καταπιεστές παύουν να τους βλέπουν αφ' υψηλού και έτσι εγκαταλείπουν την μαγκιά και το νταηλικί που τους χαρακτηρίζει. Τότε καταλήγουν στις «τρύπες» τους, όπου π.χ. τους παρακινεί να κρυφτούν ένα γνωστό επαναστατικό τραγούδι του κορυφαίου χιτχοπά Javansra. Από αυτές τις τρύπες εξακολουθούν να έχουν τον πρώτο λόγο, όμως ο λόγος αυτός ποντάρει στην αδυναμία των καταπιεσμένων να αυτοκυβερνηθούν και όχι στο ασύστολο ψέμα και στην ωμή βία, όπως γίνεται μέχρι τώρα στην Ελλάδα.

Ίσως να ακούγονται υπερβολικά αισιόδοξα αυτά που λέω, τουλάχιστον για τους νέους που δεν έχουν ζήσει ανεπαίσθητες, αργές αλλά ουσιαστικές αλλαγές στην κοινωνία κατά την διάρκεια μιας «μακράς ζωής». Εγώ, όμως, που είχα την τύχη ή την ατολμία για να ζήσω περισσότερο από αρκετούς συντρόφους μου, έχω δει αλλαγές που, όταν ξεκίνησα την συμμετοχή μου στους κοινωνικούς αγώνες, μου φαινόταν απίστευτες για την Ελλάδα. Χαρακτηριστικά αναφέρω την εξάπλωση και την ενδυνάμωση του αναρχικού χώρου, ο οποίος με τους αγώνες τους, τους φυλακισμένους και τους νεκρούς τους, πρωταγωνίστησε στους κοινωνικές συγκρούσεις των τελευταίων δεκαετιών. Αυτό ήταν ανέλπисто στην ελληνική μεταπολιτευτική πραγματικότητα της δεκαετίας του '70, όταν οι ακροαριστεροί κατεβάζανε χιλιάδες στις διαδηλώσεις, σε κάποιες φάσεις δέρνανε τους αναρχικούς, ενώ οι δικαστές προσποιούνταν ότι δεν ξέρουν τίποτα για αναρχία και

καταδίκασαν τους αναρχικούς ακόμη και για συνθήματα όπως το «Κάτω το κράτος» και την προσφώνηση «ρε» σε μπάτσο. Όπως ανέλπistes ήταν και οι καταλήψεις, οι οποίες στην διάρκεια της δεκαετίας του 1970 είχαν εξαπλωθεί σε όλη την δυτική Ευρώπη, όμως στην Ελλάδα ξεκίνησαν το 1981 και αφού την πολιτική εξουσία είχε χάσει η «μεγάλη συντηρητική παράταξη» που κυβέρνησε την Ελλάδα επί 7 χρόνια μετά την δικτατορία. Ακόμα και οι ομοφυλόφιλοι που κατά την δεκαετία του 1970, όπως και κατά την διάρκεια της δικτατορίας, αντιμετωπιζόντουσαν σαν εγκληματίες, σήμερα μπορούν να συστήνουν συλλόγους και να διακινούν τα έντυπά τους, χωρίς να γίνονται θύματα πογκρόμ ή λιντσαρίσματος.

Ζώντας, λοιπόν, σε μια κοινωνία διασπασμένη και γεμάτη αντιθέσεις, οι οποίες μερικές φορές παίρνουν με πρωτοβουλία των κάθε είδους καταπιεστών την μορφή κοινωνικού πολέμου, και έχοντας πάρει την απόφαση να αποτελώ μέρος της λύσης και όχι του προβλήματος, όταν κατά την διάρκεια της εξέγερσης είδα ότι δεν είμαι, λίγο-πολύ, μόνος αλλά υπάρχουν χιλιάδες που βλέπουν σαν εχθρούς τους ίδιους που βλέπω και εγώ, μπορώ να πω ότι αναζωογονήθηκα, ή επί το λαϊκότερο γέμισα τις

μπαταρίες μου. Όπως τις μπαταρίες τους γέμισαν όλοι όσοι παλεύανε όλα αυτά τα χρόνια και βλέπανε, σιγά-σιγά, να τους εγκαταλείπουν οι ελπίδες τους και τα όνειρά τους για έναν διαφορετικό, καλύτερο κόσμο. Και το κυριότερο; Όπως αυτοί, έτσι κι εγώ, δεν περιμένουμε κάποια εντυπωσιακή κοινωνική επανάσταση για να αρχίσουμε να ζούμε σε έναν κόσμο που μας ταιριάζει περισσότερο από τον κόσμο της πλειοψηφίας. Σε αυτόν τον δικό μας κόσμο, τον κόσμο της αντίστασης, του αλληλοσεβασμού και της αλληλεγγύης, ο οποίος βγήκε στην επιφάνεια κατά την διάρκεια της εξέγερσης, θα συνεχίσουμε να ζούμε και μετά την εξέγερση και καλούμε να τον γνωρίσουν από κοντά όλοι αυτοί που έχουν χάσει κάθε ελπίδα για μια ζωή με ενδιαφέρον και όχι μια απλή, αργή, κουραστική, αποκαρδιωτική επιβίωση.

Η σφαίρα της εργασίας έχει επεκταθεί και προς τα έξω αλλά και προς τα μέσα.

Προς τα έξω γιατί έχει μεταμορφώσει τα τοπία των πόλεων σε χώρους που ορίζονται πλήρως από τις τιμές της λεγόμενης ελεύθερης αγοράς. Τα πάντα είναι εν δυνάμει προϊόντα.

Προς τα μέσα γιατί η ηθική της εργασίας έχει εισβάλει στο πυρήνα της ύπαρξης των ανθρώπων θέλοντας να ανασυνθέσει την ίδια τους τη δομή.

Στο βιομηχανικό μοντέλο, ο εργάτης θεωρούνταν επέκταση της μηχανής. Η νοημοσύνη βρισκόταν στην διαδικασία, αλλά ο ίδιος ο εργαζόμενος ήταν ανειδίκευτος, απαιτούνταν απ' αυτόν να αποτελεί ένα "χαζό εξάρτημα", που ακολουθεί οδηγίες. Ο εργαζόμενος έπρεπε να πουλάει την εργασία του προκειμένου να επιβιώσει, και το νόημα μπορούσε να βρεθεί στην καθαυτή δραστηριότητα της εργασίας, σαν ένα μέσο για την «επιβίωση της οικογένειας», σαν ένα τρόπο «κοινωνικής ενσωμάτωσης», σαν ένα τρόπο απόκτησης «ταυτότητας μέσω του κοινωνικού ρόλου». Αλλά η εξεύρεση νοήματος στο περιεχόμενο της εργασίας καθαυτής αποτελούσε την εξαίρεση. Θα ήταν μια πράξη χωρίς λογική...

Στη σημερινή μετά-βιομηχανική εποχή σημειώνονται σημαντικές αλλαγές και αντιστροφές. Σήμερα ο εργαζόμενος θεωρείται δεδομένο ότι πρέπει να επικοινωνεί και να συνεργάζεται, να έχει «προσωπικότητα», να έχει την δυνατότητα να επιλύει προβλήματα. Απαιτείται, όχι μόνο να χρησιμοποιεί τη νοημοσύνη του, αλλά και να αφιερώνει το σύνολο της υποκειμενικότητάς του, δηλαδή τα θετικά στοιχεία της προσωπικότητάς του, του χαρακτήρα του, τις κλίσεις και τις δεξιότητες του. Οποσδήποτε κάτι τέτοιο θεωρητικά αυξάνει την πιθανότητα να βρεθεί νόημα και εκπλήρωση μέσω της εργασίας, αλλά κάτι τέτοιο θα υποδείκνυε μια πολύ ρόδινη εικόνα που απέχει κατά πολύ από τον εφιάλτη της εργασιακής συνθήκης.

Στο εσωτερικό π.χ. μιας εταιρείας το κάλεσμα για εκπλήρωση συχνά αντιφάσκει με την κενότητα των στόχων της ίδιας της εταιρείας, ειδικά όταν η αποδοτικότητα, ο βραχυπρόθεσμος σχεδιασμός και η

μοναδική προσήλωση στην κερδοφορία, καταλαμβάνουν τις κεντρικές προτεραιότητες.

Οι διαδικασίες που χαρακτηρίζουν τις «ομάδες εργασίας» βρίσκονται σε ένταση με τις ιεραρχικές, φεουδαρχικού τύπου φύσης του μανάτζμεντ που βασίζεται σε μοντέλα αντικειμενικών στόχων (δηλαδή στόχοι του τύπου «πρέπει να επιτευχθεί αυτό!»). Η ψυχολογική πίεση και τα επίπεδα άγχους είναι πολύ υψηλά, καθώς ο εργαζόμενος (που είναι κακοπληρωμένος, με απλήρωτες υπερωρίες και μηδέν εργασιακά δικαιώματα) έχει τώρα την πλήρη ευθύνη και εξαιρετικά υψηλούς στόχους.

Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι αντί να εκμεταλλεύεται το σώμα του εργαζόμενου, όπως συνέβαινε στον βιομηχανικό καπιταλισμό, τώρα εκμεταλλεύεται την ψυχή και το πνεύμα του και τα νοσήματα που συνδέονται με το άγχος έχουν αντικαταστήσει τα βιομηχανικά ατυχήματα. Αλλά δεν τελειώνει εκεί: το μοντέλο της παραγωγικότητας και ο τρόπος σκέψης της αποτελεσματικότητας έχει φύγει από το εργοστάσιο για

να επεκταθεί και σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της κοινωνίας. Δεν είναι ασυνήθιστο κάποιος να διαχειρίζεται τη ζωή του σύμφωνα με το ίδιο μοντέλο. Οι ανθρώπινες σχέσεις, οι δημιουργικές δραστηριότητες ακόμα και οι πιο εσωτερικές επιθυμίες έχουν εμπορευματοποιηθεί. Τις περισσότερες φορές η κοινωνική θέση υποδηλώνεται με ορισμένες καταναλωτικές συνήθειες και αγορασμένα σύμβολα κοινωνικής τοποθέτησης (πχ ακριβό κινητό). Καθώς η πίεση στο εσωτερικό των χώρων εργασίας εντείνεται με το νεοφιλελεύθερο μοντέλο του υπέρ ανταγωνισμού, η μάθηση, η εκπαίδευση, η εξειδίκευση και άλλες απαραίτητες δραστηριότητες και δεξιότητες - προκειμένου να παραμείνει κανείς αποτελεσματικός στην δουλειά- έχουν εξαχθεί στον προσωπικό χρόνο.

Έτσι, η ηθική της εργασίας έχει επεκταθεί και υπάρχει μια εξελισσόμενη «Παρασκευοποίηση της κυριακής». Ο όρος «Παρασκευοποίηση της κυριακής» δηλώνει την συνεχόμενη ροή της εργασιακής συνθήκης η οποία δεν αποκόπτεται από την έλευση/παρουσία του σαββάτου ή της κυριακής. (Φυσικά και το μεγαλύτερο ποσοστό αργαζόμενων δουλεύει και σάββατο.) Με άλλα λόγια, οι αξίες και πρακτικές της εργασιακής σφαίρας, της σφαίρας της εργάσιμης εβδομάδας συμπεριλαμβανομένης της παρασκευής ή του σαββάτου, οριζόμενες από την αποδοτικότητα και την ανταγωνιστικότητα, έχουν κυριαρχήσει στην ιδιωτική σφαίρα, τη σφαίρα του τέλους της εβδομάδας, την κυριακή, που υποτίθεται ότι βρίσκεται έξω απ' αυτή τη λογική.

Γίνεται αντιληπτό πως το ζήτημα δεν είναι να προστατευθεί η κυριακή μας, αλλά να περιφρουρηθεί η ίδια μας η ύπαρξη από την εσωτερική και εξωτερική επέκταση της σφαίρας της εργασίας.

Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 2008, ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ
ΝΟΙΩΣΑΜΕ ΔΕΟΣ!

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΕΚΕΙ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΜΗΚΗ ΚΑΙ ΠΛΑΤΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.
ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΙ, ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟΙ, ΕΥΤΕΝΙΚΟΙ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΙ ΚΡΑΤΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΗΜΗ
ΣΠΑΝΑΚΟΠΙΤΑ ΤΩΝ 4 ΕΥΡΩ. ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΙ ΠΟΥ ΣΤΑΘΗΚΑΝ ΥΠΟΜΟΝΕΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΗΣ
ΣΤΟΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΩΡΕΣ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ
ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ: ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ.

ΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ ΜΕ ΔΕΟΣ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ,
ΑΚΡΙΤΑ, ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΟΣ ΕΝΟΧΗΣ ΝΑ ΥΠΕΡΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΙΣ ΑΧΟΡΤΑΓΑ ΤΕΧΝΗ ΚΑΤΑΠΙΝΟΝΤΑΣ
ΑΜΑΞΗΤΗ ΤΡΟΦΗ ΠΑΝΤΑ ΣΥΓΚΑΤΑΝΕΥΟΝΤΑΣ «ΝΑΙ...ΝΑΙ ΉΤΑΝ ΥΠΕΡΟΧΟ!». ΑΛΙΜΟΝΟ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΚΑΤΑΞΙΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΕΒΑΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΤΟΥ 2056!

ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΟΧΟ!!
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΉΤΑΝ!

ΗΤΑΝ ΥΠΕΡΟΧΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΘΑΥΜΑ!

ΗΤΑΝ ΥΠΕΡΟΧΟ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΟΛΥΑΡΙΘΜΟ ΕΥΤΕΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟ ΠΛΗΘΟΣ
ΒΕΛΓΙΩΘΗΚΕ! ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΝΕΡΟΥ ΠΕΤΑΧΤΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΣΚΗΝΗ! ΥΠΕΡΟΧΑ ΓΙΟΥΧΑΪΣΜΑΤΑ ΚΑΙ
ΚΕΡΜΑΤΑ ΚΑΤΕΚΛΥΣΑΝ ΤΟ ΑΡΓΟΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ. ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ Η ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ ΉΤΑΝ ΖΟΝΤΑΝΗ!
ΕΛΠΙΔΑ ΑΝΑΘΑΡΡΗΣΕ ΠΩΣ Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΘΑ ΠΑΡΕΙ ΤΗΝ ΘΕΣΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΔΕΙΖΕΙ.

ΕΦΟΣΟΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΗ, ΔΛΛΟ ΕΝΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΟ ΑΓΑΘΟ, ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΠΑΖΛ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ, ΕΝΗΜΕΡΩΜΕΝΟΥ, ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥ ΑΤΟΜΟΥ,
ΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΝΟΗΜΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΑΣ, ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙ ΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ ΚΑΙ Ο
ΠΕΛΑΤΗΣ ΘΕΑΤΗΣ -ΑΦΟΥ ΕΤΣΙ ΟΡΙΖΕΤΑΙ -ΝΑ ΖΗΤΗΣΕΙ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΤΟΥ ΠΙΣΩ!!!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΟΥΣΤ!

Η ΤΕΧΝΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΕΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΑΡΛΑΠΙΠΕΣ ΣΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΣΑΣ.
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΙΛΙΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΑΥΝΑΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ, ΓΙΑ ΤΟ
ΥΠΕΡΔΙΟΓΚΩΜΕΝΟ ΕΓΩ ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΤΑΛΑΪΠΩΡΟΥ ΑΝΘΗΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ!
ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΉΤΑΝ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΗΛΙΘΙΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΠΟΥ ΗΘΕΛΑΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΕΠΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΣΤΑ ΖΕΣΤΑ ΚΑΦΕΝΕΔΑΚΙΑ ΣΤΟΥ ΨΥΡΡΗ... ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΟΥΝ ΑΝ Η ΤΕΧΝΗ
ΟΦΕΙΛΕΙ Η ΟΧΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΕΡΕΙΣΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΟΥΣΤ!!!

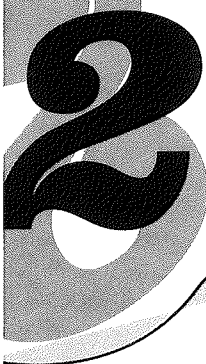
ΑΦΗΣΤΕ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΣΑΣ...ΣΥΓΝΩΜΗ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΝΟΧΛΗΣΑΜΕ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΨΑΜΕ
ΤΗΝ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΟ ΠΑΛΛΑΣ.
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΑΜΕ ΣΥΓΝΩΜΗ.

ΔΕΝ ΘΕΛΑΜΕ ΝΑ ΔΙΑΚΟΠΟΥΝ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΣΑΣ!
ΝΑ ΚΛΑΟΥΝ ΘΕΛΑΜΕ!

ΜΙΑ ΑΓΡΙΝΙΩΤΙΣΣΑ ΘΕΑΤΡΙΝΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

*«Η έκφραση των ανθρώπων που κινούνται μέσα στις
αίθουσες εκθέσεων ζωγραφικής προδίδει μια αδέξια
συγκαταλεγμένη απογοήτευση που εκεί μέσα δεν κρέμεται
τίποτα άλλο εκτός από πίνακες.»*

Βάλτερ Μπένχαμιν, Μονόδρομος

2 ΣΗΜΕΙΑ ΕΝΟΣ

ΘΕΑΜΑΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟΥ

Κάθε σημείο του χωροχρόνου είναι ένα πραγματικό γεγονός.

Κάθε σημείο ενός θεαματικού χωροχρόνου είναι ένα καταγεγραμμένο ψέμα.

Αυτό που κατακλύζει με ψέματα το κόσμο δεν είναι η οθόνη της τηλεόρασης, ούτε και οι εικόνες. Αυτά αποτελούν μόνο μερικά από τα μέσα. Τα ψέματα συντηρούνται και αναπαράγονται μέσα από μια οργανωμένη κοινωνική σχέση μεσοληβημένη από εικόνες. Μια σχέση μεσοληβημένη από ρόλους και στερεότυπα. Τα στερεότυπα είναι οι κυρίαρχες εικόνες της εκάστοτε εποχής, οι εικόνες της εκάστοτε κυριαρχίας. Στερεότυπο είναι το υπόδειγμα ενός ρόλου. Ρόλος είναι μια υποδειγματική συμπεριφορά. Η ικανότητα να κρατάς και να χειρίζεσαι τους ρόλους, καθορίζει και την ικανότητα για επιβίωση.

Κι όμως κάθε μέρα, όλη μέρα, κάτω από το βάρος του ψεύτικου κανείς δεν παραπονιέται...
Συνεπώς οι εικόνες συνεχίζουν να ρέουν...

Παρακάτω παραθέτουμε 2 σημεία ενός θεαματικού χωροχρόνου, όπως τα εντοπίσαμε μέσα από τα αντιθεαματικά μας ματοκιάλια:

Η νεράιδα

Στο έργο «Ρούσαλκα» του Ντβόρζακ, μια νεράιδα ερωτεύεται παράφορα ένα πρίγκιπα.

Έρωτας χωρίς ανταπόκριση, που θα την οδηγήσει στο θάνατο. Η γαλήνιδα σκηνοθέτιδα, που παρουσίασε το έργο στη Λυρική Σκηνή σε συμπαραγωγή με την όπερα της Νίκαιας, έβγαλε την νεράιδα από το έργο και έβαλε το πρίγκιπα να φιλάει το είδωλό του, ίσως για να συμβολίσει τον εγωισμό, τον ναρκισσισμό ή μια οποιαδήποτε σκοτεινή πλευρά του ήρωα. Το τι ήθελε όμως να δείξει δε μας απασχόλησε και τόσο.

Μία μέρα πριν την επίσημη πρεμιέρα της παράστασης ο εκπρόσωπος της ορχήστρας της Λυρικής μίλησε και έκρινε ότι το φιλί είναι «μη ομαλό». Μάλιστα, μεταξύ άλλων, είπε πως «το έργο έχει ακραίες σκηνές» αναφορικά πάλι για το φιλί μεταξύ των δυο αντρών. Όταν ανέβηκε το έργο, η θιγμένη και προφανώς ανδροπρεπής ορχήστρα έβγαλε φυλλάδιο καταγγέλλοντας ότι η παράσταση είναι αντίθετη με τον «εκπαιδευτικό χαρακτήρα» της Λυρικής Σκηνής. Τελικά οι θεατές γιούχαραν το έργο. (Και αν η διακοπή μιας παράστασης μέσω μιας αυθόρμητης συμμετοχής μας ενθουσιάζει, ο συγκεκριμένος λόγος μας δημιουργεί αισθήματα επιθετικής αποστροφής.)

Η λογική παραμένει εντυπωσιακά η ίδια: βαθιά συντηρητική, αναχρονιστική και τελικά αποκάλυπτα ρατσιστική. Καθώς και τα επιχειρήματά τους για να δικαιολογήσουν την άνευ προηγουμένου επιθετικότητά τους: Οι ομοφυλόφιλοι (και οι εβραίοι) είναι η κρυφή ελίτ που ελέγχει τον κόσμο.

Η ομοφοβία, όπου υπάρχει, είναι παντού η ίδια. Είτε εκδηλώνεται από έναν κουλτουριάρη στη Λυρική, είτε από ένα χωριάτη στο Αγρίνιο, είναι πάντα επικίνδυνη αφού συστρατεύεται με όλες τις συνιστώσες του θεσμικού και διάχυτου ρατσισμού.

Τελικά κομμάτια της κοινωνίας παρουσιάζονται ως ταγού μιας ηθικής που δεν έχει να ζητήσει τίποτα από τις ζοφερές πρακτικές του Μεσαίωνα. Η «ελληνοσύνη» και η «ορθοδοξύνη» δυστυχώς δεν θα δεχθούν ποτέ να ομολογήσουν πόσο έχουν επηρεαστεί από το έθιμο του τούρκικου «φερετζέ», μία παραλληλαγμένη εκδοχή του αρχαιοπρεπούς «τα εν οίκω μη εν δήμω» ή αλλιώς την καταδικασμένη αέναη επικράτηση του φαίνεσθε απέναντι στο είναι.

Το άστρο του έλληνα ηθοποιού έσβησε. Μαζί με αυτό έσβησε και ένας υποδειγματικός ρόλος που τόσα χρόνια παραπλανούσε και κορόιδευε το φιλοθεάμων κοινό. Μια εικόνα, που μαζί με άλλες, υπό την μορφή συχνοτήτων, πλανιόνταν αδιάκοπα πάνω από τις πόλεις και συντηρούσε την επιβαλλόμενη ανάγκη για μια άλλη ζωή. Η εικόνα του γιάπη, ώριμου, ευκατάστατου, ερωτικά επιθυμητού άντρα ταλαιπωρούσε χρόνια τώρα τους πραγματικούς ανθρώπους που δυστυχώς για αυτούς, αλλά και για εμάς, δεν κατόρθωσαν να αναπτύξουν αντιστάσεις και να αρνηθούν να μιλήσουν την γλώσσα των κυρίαρχων ψευμάτων.

Πόσοι άνθρωποι άραγε τόσα χρόνια δεν θα ένωσαν την προκατασκευασμένη ανεπάρκειά τους μπροστά σε τέτοιο ίνδαλμα; Πόσες φορές θα σκεφτήκαν «δεν είμαι ικανός»; Και πόσες φορές θα βάδιαν τυφλά προς σε έτοιμες πορείες και ευκοφές λύσεις; Ο Σερβιανόπουλος αποτελούσε ένα είδωλο (από τα ποητά) της βιτρίνας ενός μαγαζιού που κατασκευάζει, προωθεί και πουλάει πρότυπα προς μίμηση.

Οι ρόλοι, που οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες του έδιναν να υποδυθεί, δεν ταλαιπωρούσαν μόνο τους θεατές του. Ταλαιπωρούσε, όπως αποδείχθηκε, ακόμη και τον ίδιο. Αυτοί οι ρόλοι, αυτές οι εικόνες που τρίγυριζαν πάνω και μέσα στα κεφάλια μας, ως εντολοδόχοι του σύγχρονου τρόπου ζωής, δεν έχουν κοινωνικό ανάλογο ως σημείο αφετηρίας, δεν στηρίζονται κάπου, δεν έχουν υλική υπόσταση. Υφίστανται σχεδόν αυτόματα, μόνο για να σχηματοποιήσουν, να νοηματοδοτούν και να προσδιορίσουν ανθρώπους χωρίς ταυτότητα.

Οποία και αν είναι η βαρύτητα των ρόλων στην ισορροπία των κυρίαρχων κοινωνικών τάσεων, η κύρια αποστολή τους είναι η ολοσχερή αφομοίωση των ανθρώπων στο κόσμο των αντικειμένων.

Να γιατί βλέπουμε τους φακούς της διασημότητας να караδοκούν παντού, θέλοντας να κυριεύσουν κοινότυπες υπάρξεις. Έτσι ένας καριερίστας δίχως ζωή γίνεται σύμβολο επιτυχίας, μια υποταγμένη νοικοκυρά γίνεται Κυρία της οικογενειακής εστίας και ένας γέρος με μούσι ξαφνικά μετατρέπεται σε ιερό σύμβολο του παρελθόντος.

Αυτός είναι ο κόμβος του ζητήματος: στην θολούρα και την αφασία του καπιταλισμού ανατέλλουν τα προκάτ φωτεινά πρότυπα ως μαγικές εικόνες και υπνωτισμένος ο υπήκοος τις ακολουθάει μέσα από τους δρόμους που έχουν ασφαλιστώσει οι θεατοί.

Τελικά, ο ίδιος ο ηθοποιός, ο ίδιος ο ερμηνευτής αυτής της εικόνας καταπληκώθηκε από το βάρος του ρόλου του. Η εικόνα που πρόβαλλε ήταν προφανώς ξένη και για τον ίδιο. Τον πίεζε σαν μια τεράστια τανάλια μιας και ο ίδιος τρόπος ζωής του απείχε απείρως από το ιδανικό πρότυπο αρρενωπού που διέδιδε. Ήταν αυτή ίσως που έσπρωξε το σώμα του ηθοποιού να πέσει 21 φορές στη λεπίδα του μαχαιριού...

Η συνέχεια όμως ήταν εξίσου τρομαχτική: εξαθλιωμένες, τοξικοεξαρτημένες, εκπορνευμένες, αλλοτριωμένες κοινωνικές συμπεριφορές να εισέρχονται στο μνημονικό και συνειδησιακό ορίζοντα όλων ως μια ακόμα πληροφορία.

Και το εποπτικό σχήμα να παραμένει:

Ο τρομαγμένος υπήκοος περιλουσμένος από τις εναλλαγές χρωμάτων μιας γιγάντιας εικόνας.

Σημείωση: Δολοφόνος του ηθοποιού ήταν ο οικονομικός μετανάστης που η άθλια οικονομική του κατάσταση τον υποχρέωσε να προδώσει το τελευταίο οχυρό αξιοπρέπειας: το ίδιο του το σώμα. Οι εκμεταλλευτές της ανέχειας των αδύναμων στοιχείων του κοινωνικού ιστού πρέπει επιτέλους να κατανοήσουν τον κίνδυνο τον οποίο διατρέχουν όταν με ψίχουλα υποχρεώνουν ανθρώπους να δολοφονούν την αξιοπρέπεια τους. Οι ενήλικοι εν ανέχεια εκπορνευόμενοι έχουν τη δύναμη να ανταποδώσουν, έστω και ασύμμετρα, την εφαρμογή των ορέξεων των εφήμερων αφεντικών τους. Υπάρχει όμως και η άλλη μεγάλη ομάδα που καθημερινά υποφέρει από εξ' ίσου άθλιους εκμεταλλευτές: τα παιδιά, τα οποία δεν μπορούν να ανταποδώσουν και ως έρμαια αναπτύσσονται.

**ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑ 88,1 FM
ΑΛΛΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ
ΑΚΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ...**

Στις 14/02 καλέστηκε με αφίσα ανοιχτή συζήτηση από Πρωτοβουλία για την δημιουργία αυτοοργανωμένου κοινωνικού ραδιοφώνου, στον χώρο της πανεπιστημιακής σχολής του Αγρινίου. Στην συνέχεια και κάθε εβδομάδα πραγματοποιείται ανοιχτή συνέλευση όπου συζητιέται η λειτουργία, η έκφραση, η στόχευση, οι εκδηλώσεις κ.α. του αυτοοργανωμένου κοινωνικού ραδιοφώνου Ραδιουργία 88,1. Μέσω ανοιχτών συλλογικών διαδικασιών, με συγκεκριμένες αρχές και θέσεις και με μια δαιμονισμένη επιθυμία για συμμετοχή, η Ραδιουργία 88,1 FM εκπέμπει πλέον καθημερινά με ζωντανές εκπομπές, καταλαμβάνοντας κομμάτι των συχνοτήτων του ηλεκτρομαγνητικού φάσματος της πόλης μας.

Στο ραδιοφωνικό τοπίο, όπου το μόνο που αναπαράγεται και προωθείται είναι διαφημίσεις, κοινοτυπίες και προπαγάνδα, η Ραδιουργία ανασυνθέτει και μελοποιεί τις λέξεις επικοινωνία, έκφραση, δημιουργία, αμφισβήτηση, πειραματισμός, δράση.

Φτου ξηλετεριά σε όλους μας!

Παραθέτουμε το πρώτο κείμενο της Ραδιουργίας:

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ

Ανέκαθεν η εξουσία κρυβόταν πίσω από πολλή προσωπεία προκειμένου να ελέγχει επιτυχώς τη ζωή μας.

Στις μέρες μας ένα από τα προσωπεία είναι τα ΜΜΕ τα οποία αποτελούν ισχυρό όπλο στα χέρια της εξουσίας για την εδραίωσή της. Ένα όπλο που δε σημαδεύει στα πόδια αλλά κατευθείαν στο μυαλό του ανθρώπου. Τα ΜΜΕ όντας φερέφωνα της κυριαρχίας διαστρεβλώνουν τα γεγονότα και κατασκευάζουν μια δικιά τους πραγματικότητα μετατρέποντας τη μιζέρια σε life style, την κατανάλωση σε τρόπο ζωής, την καριέρα σε αυτοσκοπό, την υποκρισία σε αναγκαιότητα, την παραπληροφόρηση σε ενημέρωση. Έχουν αναγάγει σε τέχνη την διαμόρφωση συνειδήσεων με βάση όλες τις πηλαστές ανάγκες και τις ψεύτικες αξίες που χρειάζεται η εξουσία για να επιβιώσει. Η δύναμη αυτή της ελεγχόμενης πληροφορίας έγκειται στο ότι παθητικοποιεί τα άτομα και λειτουργεί ως δεκανίκι των κυβερνώντων.

Μπροστά λοιπόν στην παραπάνω διαπίστωση και με δεδομένο ότι τα ΜΜΕ ελέγχονται αποκλειστικά από οργανωμένα ιδιωτικά ή κρατικά συμφέροντα, θεωρούμε απαραίτητη τη δραστηριοποίηση μας για να δώσουμε μια διέξοδο στις ιδέες και τα ρεύματα που αντιστρατεύονται το σύστημα και τους θεσμούς του. Πρεσβεύουμε μια πραγματικά ελεύθερη και αυτοοργανωμένη κοινωνία και με αυτή τη λογική επιχειρούμε τη δημιουργία ενός αυτοδιαχειριζόμενου ραδιοφωνικού σταθμού με στόχο:

- Την αντιπληροφόρηση στα κοινωνικά δρώμενα
- Να ξεσκεπάσουμε τη σάπια πραγματικότητα που μας περιβάλλει και να προτείνουμε διεξόδους από αυτήν
- Να προάγουμε την επικοινωνία και την αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων ως απάντηση στο άθλιο κυνηγητό της επιβίωσης που μας καλεί η εξουσία να συμμετάσχουμε
- Να προτάξουμε την αυτοοργάνωση απέναντι, στη χειραγώγηση και το συγκεντρωτισμό
- Να αναδείξουμε τρόπους ψυχαγωγίας ενάντια στην παρακμή της μαζικής διασκέδασης, ανασύροντας τον αυθορμητισμό και την δημιουργικότητα του ατόμου
- Να μεταδώσουμε σε ένα ευρύ κοινό τις αγωνίες μας για ένα μέλλον που φαντάζει ολοένα και πιο ζοφερό

Δεν προτείνουμε την δημιουργία ενός σταθμού που απλά θα προστεθεί στη λίστα των ήδη υπάρχοντων, αλλά ένα σταθμό που στοχεύει στην ενεργή κοινωνική δράση. Ο σταθμός θα λειτουργεί στα πλαίσια της αυτοδιαχείρισης και θα εκφράζεται μέσα από μια συνέλευση.

**ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ,
ΤΟ ΛΟΓΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΑΣ
ΑΣ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΤΗΝ ΝΑΡΚΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ.**

ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑ FM

87,7 Mhz

**ΑΛΛΑΖΟΝΤΑΣ
ΤΟΝ
ΤΡΟΠΟ
ΠΟΥ
ΑΚΟΥΜΕ
ΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ**

**ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ**

radiourgiafm@gmail.com

Δε φταίει η λάμπα, φταίει το σύστημα

Προχθές, περνώντας από ένα περίπτερο ακούω ένα παιδάκι να λέει στον περιπτερά: «Θα ήθελα μια λάμπα με ισχύ 80 βατ». Κόλλησα. Μου φάνηκε παράξενο ένα παιδάκι 8 άντε 9 χρονών να αναπαράγει μια φράση με εξειδικευμένους όρους με τέτοια άνεση. Μετά φαντάστηκα το παιδάκι, λίγα λεπτά πριν, προσπλωμένο να ακούει με ευλάβεια τον πατέρα του να προσπαθεί να του διδάξει με ακρίβεια την παραπάνω έκφραση. Η προσήλωση του θα συνεχίστηκε και στο δρόμο, όπου θα σιγομουρμούριζε «μια λάμπα με ισχύ 80 βατ». Θα ήθελε σίγουρα να εντυπωσιάσει τον περιπτερά με την ακριβή ορολογία του. Ίσως επιζητούσε και μια έκφραση αποδοχής από αυτόν. Γιατί για τον πιτσιρικά ο περιπτεράς είναι σημαντικός: κατέχει ένα ρόλο στην κοινωνία. Όπως ακριβώς και οι γονείς του, ο υδραυλικός, ο δάσκαλος, ο μπάτσος, ο τηλεπαρουσιαστής... Όλοι αυτοί αποτελούν ένας προς έναν τον Κόσμο των Μεγάλων. Έναν κόσμο που τα μέλη του επικοινωνούν μεταξύ τους, σχεδόν μυστικιστικά, με κρυφούς κώδικες.

Οι μεγάλοι: τον κρίνουν, τον προσέχουν, τον ορίζουν, τον αγαπούν, τον χτυπούνε, τον κάνουν να κλαίει, προβλέπουν τι θα γίνει όταν μεγαλώσει...

Το ζήτημα όμως δεν είναι ο πιτσιρικάς. Γιατί ίσως να είναι από εκείνα τα παιδιά που την ψάχνουν αλλιώς και ασχολούνται με ότι τύχει...

Το ζήτημα είναι η δομή του Κόσμου των Μεγάλων, οι ρόλοι, τα στερεότυπα που σκιάζουν τα πάντα, άλλοτε σαν ένα μαύρο σύννεφο που αστράφτει και βροντάει και άλλοτε σαν μια πυκνή, σχεδόν παχύρρευστη ομίχλη που τυλίγει τις πόλεις, τυφλώνει, κόβει την ανάσα, θολώνει τις σκέψεις, κάνει το δρόμο να χάνεται.

Ο πιτσιρικάς θα αργήσει πολύ να διερευνήσει, εξετάσει, διακρίνει, αποκωδικοποιήσει αυτόν τον μυστήριο κόσμο.

Γιατί οι Μεγάλοι τον θέλουν για πάντα Μικρό.

Μέχρι να τελειώσει το σχολείο θα είναι μικρός. Ο πιτσιρικάς θα παραμείνει «τόσο δα μικρός» και μετέπειτα: η εφηβεία του θα παραταθεί, αν ακολουθήσει -όπως η συντριπτική πλειοψηφία- την πεπατημένη των σπουδών. Εκεί ο «μικρός» θα παρεκκλίνει γιατί ο ρόλος του φοιτητή επιτρέπει και κάποιες απότομες στροφές ακόμα και στους πιο καλούς δρόμους -αρκεί, ασφαλώς, να μη βγει από την πορεία του.

Ο στρατός όμως δεν αστειεύεται: φωνάζει, βγάζει σκουλαρίκια, κόβει μαλλιά, καίει μυαλά...

Το οικογενειακό τραπέζι, γεμάτο ενοχές και φαρμάκι, θα τον περιμένει μετά την απόλυση του με το βαθυστόχαστο ερώτημα: «και τώρα πως θα αναλάβεις τις ευθύνες σου;». Ο μικρός μαθητής, φοιτητής, φαντάρος, ξαφνικά μεταμορφώνεται βίαια και απότομα σε μέλος του Κόσμου των Μεγάλων. Νέο μέλος, χωρίς ρόλο και ταυτότητα ακόμα. Τώρα γίνεται η ολιστική αποκωδικοποίηση. Μέχρι τώρα ήταν ατελής, μερική, επιπόλαια.

Η βία της μισθωτής σκλαβιάς δεν θα είναι πια εικονική αναφορά, αλλά απτή πραγματικότητα.

Θα μπορεί να νοιώσει της συνέπειες της στους χτύπους της καρδιάς του.

Ξάφνου ο Μικρός γίνεται Μεγάλος. Και ο ρόλος του ποιος θα είναι; Ας μη δυσκολευτεί. Είναι πανέτοιμος να ενταχθεί, να κάνει καριέρα, να παντρευτεί, να παραδοθεί αμαχητί σε όλους τους οικογενειακούς, κοινωνικούς, θεσμικούς εκβιασμούς.

Εξάλλου, αυτό κάνουν οι περισσότεροι.

Μα όχι όλοι. (Απλά κάποιιοι ανυπομονούν να γκριζάρουν όλα τα μαλλιά τους, για να πάψουν επιτέλους κάποιιοι να τους λένε «μα καλά, εσύ πότε θα βάλεις μυαλό;»)

Όσο για τον πιτσιρικά, αφού αγόρασε τη λάμπα, λίγο πιο κάτω συνάντησε ένα φιλαράκο του. «Πάμε στο δάσος;» είπε. «Πρέπει να πάω τη λάμπα στον πατέρα μου» απάντησε εκείνος. Αλλά μετά συμπλήρωσε «καλά την πάω μετά» και φύγανε παρέα.

Στο πρώτο μέγεθος...
 ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ
 ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ
 Η ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΑΝΟΝ
 Η ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΑΝΟΝ
 Η ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΑΝΟΝ

ΩΣ
ΕΔΩ

ΑΡΚΕΤΑ ΑΝΕΧΤΗΚΑΜΕ ΣΤΙΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ, ΣΤΙΣ ΕΙΡΩΝΕΙΣ, ΣΤΙΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ, ΣΤΙΣ ΜΑΓΙΚΕΣ, ΣΤΙΣ ΠΡΟΤΥΧΙΕΣ, ΤΟ ΘΥΛΟ, ΤΑ ΒΑΝΔΙΣΜΕΝΙΑ, ΤΟΥΣ ΦΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΥΔΑΧΙΑ, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΑ, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΜΑΓΙΚΑ, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΚΑΙΧΟΥΡΑ, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΝΗΛΗ, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΕΠΙΣΤΟΛΟΥ ΠΡΑΜΠΟΝΚΟΥ, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΛΙΚΟΥ, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΑΒΕΣΤΟΥ, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΦΡΑΣΥΔΑΙΛΟΥ ΚΟΥΛΑΤΟΥΡΙΑΝΗ ΠΟΥ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΟ ΦΡΙΚΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ:

ΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

ΕΝΑΤΟΛΟΓΙΣΜΟ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΣΜΟ, ΕΣΤΡΟΝΟΛΟΓΙΣΜΟ
 ΚΑΠΝΟ ΚΑΙ ΠΥΡΙΣ, ΣΤΙΣ ΣΥΜΦΩΝΕΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ
 ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑΤΗ ΜΑΤ ΣΕ ΟΒΟΙΣ
 ΕΙΝΑΙ ΔΕΚΤΕΣ ΠΡΑΞΕΙΝΟΝ
 ΣΥΜΠΕΡΦΟΡΩΝ ΚΑΙ
 ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ
 ΟΡΕΣΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ
 ΤΩΝ ΜΗΤΩΝ
 ΤΟΥΣ

ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟΝ
 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ
 ΕΡΕΥΝΑΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

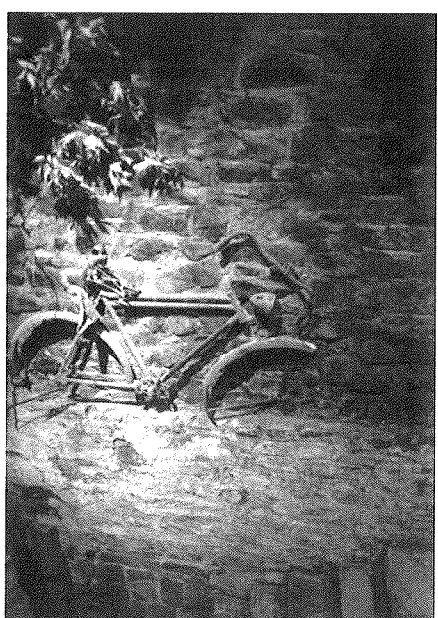

αφίσες που κυκλοφόρησαν στο αγρίνιο

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ ;

Στις 4-09-07 πρωτοπαλιχόρα του τότε υποψήφιου βουλευτή του ΛΑ.Ο.Σ. Σταθόπουλου, επιτέθηκαν απρόκλητα σε παρά αναρχικών σε κεντρικό σημείο του Αγρινίου, με συνέπεια τον βαρύτατο τραυματισμό συντρόφου. Μετά από 4 ημέρες πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική διαδήλωση με την συμμετοχή 250-300 αναρχικών, αντιεξουσιαστών, στρατών και αλληλέγγυων. Τέλη Φεβρουάριου εμφανίστηκαν χριστιανικά συνθήματα σε διάφορα σημεία της πόλης - γεγονός πρωτόφαντο για την ιστορία του Αγρινίου - ενώ κρέθηκαν με απεί νασιστακό σύμβολο στους τοίχους του Αεροδρακονοστασίου Χώρου Αγάλματος και εθνικιστικά συνθήματα στη γύρω περιοχή. Η απάντηση ήταν άμεση και τις επόμενες ώρες τα συνθήματα δεν υπήρχαν. Οι οργανωμένες εθνικιστικές και νεοναζιστικές ομάδες αποτελούν ένα εθελοντικό στρατό εθνικοκάθαρσης, μια άτυπη σφετερίδα για τους κρατικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς. Όμως τίποτα δεν πρόκειται να μένει αναπάντητο. Το Αγρίνιο ήταν, είναι και θα παραμείνει καθαρό από κάθε φασιστική δράση.

και μια φωτιά για να μην αφήσει ούτε σπιθαμή ακάλυπτη ο γραφίστας...

ΝΑ ΤΟΥΣ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ!

Ιός Αταξίας | Αγρίνιο

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Είστε υπέρ ή κατά;
Έστω απαντήστε μ' ένα ναι ή μ' ένα όχι.
Το έχετε το πρόβλημα σκεφτεί,
πιστεύω ασφαλώς πως σας βασάνισε.
Τα πάντα βασανίζουν στη ζωή.
Παιδιά, γυναίκες, έντομα.
Βλαβερά φυτά, χαμένες ώρες,
δύσκολα πάθη, χαλασμένα δόντια, μέτρια φιλήμ.
Κι αυτό θα σας βασάνισε ασφαλώς.
Μιλάτε υπεύθυνα λοιπόν. Έστω με ναι ή όχι.
Σ' εσάς ανήκει η απόφαση.
Δε σας ζητούμε φυσικά να πάψετε
τις ασχολίες σας, να διακόψετε τη ζωή σας,
τις προσφιλείς εφημερίδες σας, τις συζητήσεις
στο κουρείο, τις Κυριακές σας στα γήπεδα.
Μια λέξη μόνο. Εμπρός λοιπόν:
Είστε υπέρ ή κατά ;

Σκεφτείτε το καλά. Θα περιμένω.